

MỤC ĐÍCH # 4

BẠN ĐƯỢC TẠO THÀNH ĐỂ PHỤC VỤ THIÊN CHÚA

“Vậy Apôlô là gì? Phaolô là gì?

*Đó là những tôi tớ đã giúp cho anh em có đức tin,
mỗi người đã làm theo khả năng Chúa ban.*

*Tôi trông, anh Apôlô tươi,
nhưng Thiên Chúa mới làm cho lớn lên”.*

(1Cr 3, 5-6)

CHẤP NHẬN PHẦN VỤ CỦA MÌNH

*“Chúng ta là tác phẩm của Thiên Chúa,
chúng ta được dựng nên trong Đức Kitô Giêsu,
để sống mà thực hiện công trình tốt đẹp
Thiên Chúa đã chuẩn bị cho chúng ta”*
(Ep 2, 10).

*“Con đã tôn vinh Cha ở dưới đất,
khi hoàn tất công trình Cha đã giao cho con làm”*
(Ga 17, 4).

Bạn được đặt trên trái đất để cộng tác.

Bạn không được tạo dựng chỉ để tiêu thụ các nguồn tài nguyên - để ăn, để thở và để chiếm không gian. Thiên Chúa thiết kế bạn để làm nên một khác biệt bằng cuộc đời bạn. Những cuốn sách bán chạy nhất cho bao lời khuyên làm cách nào để *tận hưởng* cuộc sống cách tốt nhất, đó không phải là lý do Thiên Chúa tạo dựng bạn. Bạn được tạo dựng để *góp thêm* cho đời, chứ không phải để lấy bớt. Thiên Chúa muốn bạn góp một phần nào đó. Đây là mục đích thứ tư Thiên Chúa dành cho đời bạn vốn được gọi là “sứ mệnh” hay việc phục vụ của bạn. Kinh Thánh cho chúng ta nhiều chi tiết.

Bạn được tạo dựng để phục vụ Thiên Chúa. Kinh Thánh nói, *“Chúng ta là tác phẩm của Thiên Chúa, chúng ta được dựng nên trong Đức Kitô Giêsu, để sống mà thực hiện công*

*trình tốt đẹp Thiên Chúa đã chuẩn bị cho chúng ta” (Ep 2, 10). Những “công trình tốt đẹp” này là sự phục vụ của bạn. Bất cứ khi nào bạn phục vụ những người khác dưới bất cứ hình thức nào, là bạn thực sự phục vụ Thiên Chúa (Cl 3, 23-24; Mt 25, 34-35; Ep 6, 7) và hoàn thành một trong những mục đích của Ngài. Trong hai chương tiếp theo, bạn sẽ thấy cách thức Thiên Chúa cẩn thận *nấn đúc* bạn cho mục đích này. Điều Ngài đã nói với Giêrêmia cũng đúng cho bạn: “*Trước khi cho người thành hình trong dạ mẹ, Ta đã biết người; trước khi người lọt lòng mẹ, Ta đã thánh hoá người, Ta đặt người làm ngôn sứ cho chư dân*” (Gr 1, 5). Bạn được đặt trên hành tinh này cho một nhiệm vụ đặc biệt.*

**NGÀY HAI MƯƠI CHÍN
CHẤP NHẬN PHẦN VỤ
CỦA MÌNH**

Bạn được cứu độ để phục vụ Thiên Chúa. Kinh Thánh nói, “*Ngài đã cứu độ và kêu gọi chúng ta vào dân thánh của Ngài, không phải vì công kia việc nọ chúng ta đã làm, nhưng là do kế hoạch và ân sủng của Ngài*”

(2Tm 1, 9a). Thiên Chúa cứu độ bạn để bạn cũng có thể làm “công việc thánh thiện” của Ngài. Bạn không được cứu độ *bởi* việc phục vụ, nhưng bạn được cứu độ *để* phục vụ. Trong vương quốc Thiên Chúa, bạn có một chỗ, một mục đích, một vai trò và một chức năng để chu toàn. Điều này đem lại cho cuộc đời bạn một ý nghĩa và một giá trị lớn lao.

Để đem lại ơn cứu độ cho bạn, Đức Giêsu đã trả giá chính mạng sống Ngài. Kinh Thánh nhắc chúng ta, “*Vì Thiên Chúa đã trả giá đắt mà chuộc lấy anh em. Vậy anh em hãy tôn vinh Thiên Chúa nơi thân xác anh em*” (1Cr 6, 20). Chúng ta không phục vụ Thiên Chúa vì mặc cảm tội lỗi, sợ hãi hay ngay cả vì bổn phận, nhưng phục vụ Ngài trong niềm vui và lòng biết ơn sâu xa về những gì Ngài đã làm cho chúng ta. Chúng ta mắc nợ Ngài về chính cuộc đời của mình. Ngang qua ơn cứu độ,

quá khứ của chúng ta được thứ tha, hiện tại của chúng ta có ý nghĩa và tương lai của chúng ta được bảo đảm. Trong ánh sáng của những hồng ân vô giá này, thánh Phaolô kết luận, *“Thưa anh em, vì Thiên Chúa thương xót chúng ta, tôi khuyên nhủ anh em hãy hiến dâng thân mình làm của lễ sống động, thánh thiện và đẹp lòng Thiên Chúa. Đó là cách thức xứng hợp để anh em thờ phượng Ngài”* (Rm 12, 1).

Thánh Gioan Tông Đồ dạy, phục vụ người khác trong yêu thương chứng tỏ chúng ta thực sự được cứu độ. Ngài nói, *“Chúng ta biết rằng: Chúng ta đã từ cõi chết bước vào cõi sống, vì chúng ta yêu thương anh em”* (1Ga 3, 14). Nếu tôi không yêu thương người khác, không ao ước phục vụ người khác, nếu tôi chỉ bận tâm đến nhu cầu bản thân, hãy tự hỏi, liệu Đức Kitô có thực sự ở trong tôi không? Một tâm hồn được cứu là một tâm hồn muốn phục vụ.

Sứ vụ, một thuật ngữ khác dành cho việc phục vụ Thiên Chúa cũng bị nhiều người hiểu sai. Khi nghe “sứ vụ”, phần lớn người ta nghĩ ngay đến những mục sư, linh mục, giáo sĩ chuyên nghiệp; thế nhưng, Thiên Chúa nói, mỗi thành viên trong gia đình Ngài đều là người thi hành sứ vụ. Trong Kinh Thánh, các từ ngữ *tôi tớ* và *người thi hành sứ vụ* đồng nghĩa với nhau, cũng như *việc phục vụ* và *sứ vụ*. Là Kitô hữu, bạn là người thi hành sứ vụ; và khi phục vụ, bạn thi hành sứ vụ của mình vậy.

Khi bà nhạc gia của Phêrô được Đức Giêsu chữa lành, tức khắc bà *“chối dây phục vụ Ngài”* (Mt 8, 15) bằng việc dùng chính quà tặng sức khoẻ vừa được hồi phục của mình. Đây cũng là điều chúng ta phải làm. Chúng ta được chữa lành để phục vụ những người

Nếu tôi không yêu thương người khác, không ao ước phục vụ người khác, hãy tự hỏi, liệu Đức Kitô có thực sự ở trong tôi không?

khác. Chúng ta được chúc lành để trở nên một phúc lành. Chúng ta được cứu để phục vụ chứ không để ăn không ngồi rồi, đợi ngày về thiên đàng.

Có bao giờ bạn tự hỏi tại sao Thiên Chúa không đưa chúng ta về thiên đàng ngay giây phút chúng ta đón nhận ân sủng của Ngài? Tại sao Ngài lại để chúng ta trong thế giới sa ngã này? Ngài để chúng ta lại đây để chúng ta hoàn thành những mục đích của Ngài. Một khi bạn được cứu, Ngài nhắm sử dụng bạn cho những mục tiêu của Ngài. Ngài có một *sứ vụ* cho bạn trong Hội Thánh và một *sứ mệnh* cho bạn trong trần gian.

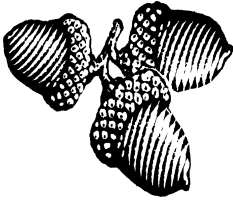
Bạn được kêu gọi để phục vụ Thiên Chúa. Khi còn trẻ, bạn có thể nghĩ, được Chúa “kêu gọi” là công việc chỉ dành riêng cho các nhà truyền giáo, mục sư, nữ tu và các nhân sự “trọn thời gian” khác; nhưng Kinh Thánh lại cho biết, mỗi một Kitô hữu đều được kêu gọi để phục vụ (Ep 4, 4-14; Rm 1, 6-7; 8, 28-30; 1Cr 1, 2.9.26; 7, 17; Pl 3, 14; 1Pr 2, 9; 2Pr 1, 3). Lời kêu gọi bạn đến với ơn cứu độ bao hàm cả lời kêu gọi bạn đến để phục vụ. Cả hai đều giống nhau. Bất luận bạn làm nghề gì, bạn cũng được kêu gọi để làm *trọn thời gian* công việc phục vụ của một Kitô hữu. Một “Kitô hữu không phục vụ”, tự nó đã mâu thuẫn.

Kinh Thánh nói, “*Ngài đã cứu độ và gọi chúng ta vào dân thánh của Ngài, không phải vì công kia việc nọ chúng ta đã làm, nhưng là do kế hoạch và ân sủng của Ngài. Ân sủng đó, Ngài đã ban cho chúng ta từ muôn thuở trong Đức Kitô Giêsu*” (2Tm 1, 9). Thánh Phêrô nói thêm, “*Anh em là giống nòi được tuyển chọn, là hàng tư tế vương giả, là dân thánh, dân riêng của Thiên Chúa, để loan truyền những kỳ công của Ngài*” (1Pr 2, 9). Bất cứ khi nào bạn sử dụng những khả năng Chúa ban để giúp đỡ những người khác, bạn đang hoàn thành ơn gọi của mình vậy.

Kinh Thánh nói, “*Giờ đây, anh em thuộc về một người khác, tức là thuộc về Đấng đã được Thiên Chúa cho sống lại từ*

côi chết, để chúng ta sinh hoa kết quả cho Thiên Chúa” (Rm 7, 4b). Bạn dành bao nhiêu thời giờ để nên hữu ích cho việc phục vụ của Thiên Chúa? Trong một vài Hội Thánh ở Trung Quốc, họ chào đón những tín hữu mới đến bằng câu “Giờ đây, Đức Giêsu đang có một đôi mắt mới để nhìn, đôi tai mới để nghe, đôi tay mới để giúp đỡ và một trái tim mới để yêu thương những người khác”.

Một lý do khiến bạn cần liên kết với một gia đình Hội Thánh là nhằm hoàn thành nơi bạn ơn kêu gọi phục vụ những anh em cùng tin khác cách thiết thực. Kinh Thánh nói, *“Anh em là thân thể Đức Kitô, và mỗi người là một bộ phận” (1Cr*

12, 27). Công việc phục vụ của bạn hẳn rất cần thiết trong thân thể Đức Kitô - cứ hỏi bất kỳ Hội Thánh địa phương nào. Mỗi người chúng ta có một vai trò để thực hiện, và mỗi vai trò đều quan trọng. Với Thiên Chúa, không có việc phục vụ nào là nhỏ bé; tất cả đều đáng kể.

Cũng vậy, không sứ vụ nào lại không có ý nghĩa trong Hội Thánh. Một vài sứ vụ thì hiển nhiên, một vài sứ vụ thì âm thầm, nhưng tất cả đều có giá trị. Các sứ vụ nhỏ và âm thầm thường tạo nên những khác biệt lớn lao. Ở nhà tôi, ngọn đèn quan trọng nhất không phải là chùm đèn lớn trong phòng ăn nhưng là ngọn đèn ngủ nhỏ bé giúp tôi khỏi trượt chân mỗi khi thức dậy về đêm. Không có tương quan giữa kích cỡ và tầm quan trọng. Mọi sứ vụ đều quan trọng vì tất cả chúng ta đều lệ thuộc vào nhau trong công việc.

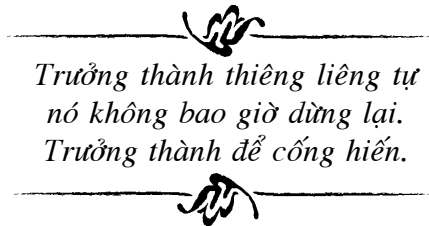
Điều gì xảy ra khi một bộ phận nào đó trong cơ thể bạn không hoạt động? Bạn sẽ bệnh. Phần còn lại của cơ thể bạn cùng đau. Thử tưởng tượng, nếu gan của bạn quyết định bắt đầu sống cho riêng nó: “Tôi mệt rồi! Tôi không muốn phục vụ cơ thể nữa! Tôi muốn nghỉ ngơi một năm để tỉnh dưỡng. Tôi phải lo cho tôi trước! Hãy giao việc này cho bộ phận nào

đó”. Điều gì sẽ xảy ra? Cơ thể bạn sẽ chết. Ngày nay, hàng ngàn Hội Thánh địa phương đang chết vì các Kitô hữu không sẵn lòng phục vụ. Họ ngồi bên ngoài như những khán giả và Thân Mình Hội Thánh vẫn thương tích.

Bạn được lệnh phục vụ Thiên Chúa. Đức Giêsu không hề nhầm lẫn khi nói: *“Con Người đến không phải để được người ta phục vụ, nhưng là để phục vụ và hiến dâng mạng sống làm giá chuộc muôn người”* (Mt 10, 28). Đối với các Kitô hữu, phục vụ không phải là việc tùy ý chọn lựa, một cái gì được thêm vào thời dụng biểu nếu bạn có thời gian. Nhưng phục vụ là trái tim đời sống Kitô. Đức Giêsu đến “để phục vụ” và “trao ban” - và hai động từ này cũng định nghĩa đời sống của bạn trên trái đất này. Phục vụ và trao ban làm nên mục đích thứ tư Thiên Chúa dành cho đời bạn. Lần kia, Mẹ Têrêxa nói, “Nên thánh bao gồm làm việc của Chúa với một nụ cười”.

Đức Giêsu dạy, trưởng thành thiêng liêng tự nó không bao giờ dừng lại. Trưởng thành là để cho sứ vụ! Trưởng thành để cống hiến. Sẽ không đủ nếu chỉ học và học thêm mãi. Chúng ta phải hành động với những gì mình biết và thực hành những gì mình tin. *Nhận* mà không *cho* sẽ gây *nhàm chán*. Hiểu biết mà không phục vụ dẫn đến trì trệ tinh thần. So sánh quen thuộc giữa Biển Hồ Galilê và Biển Chết vẫn đúng. Galilê, biển hồ đầy sự sống vì không chỉ nhận nhưng còn trao ban. Ngược lại, không sự sống nào ở Biển Chết, vì nước không lưu thông, hồ ứ đọng.

Điều *cuối cùng* mà nhiều Kitô hữu hôm nay vẫn cần đến là học thêm Kinh Thánh. Họ biết quá nhiều nhưng thực hành

quá ít. Điều chúng ta cần là những kinh nghiệm phục vụ, trong đó mỗi người có thể rèn luyện các cơ bắp thiêng liêng của mình.

Phục vụ nghịch với khuynh hướng tự nhiên. Phần lớn thời gian, chúng ta chăm lo “phục vụ bản thân” hơn là phục vụ người khác. Chúng ta nói, “Tôi đang đi tìm một cộng đoàn đáp ứng nhu cầu và chúc lành cho tôi”, chứ không phải “Tôi đang đi tìm một cộng đoàn để phục vụ và tôi sẽ trở nên một phúc lành”. Chúng ta mong chờ người khác phục vụ mình, chứ không ngược lại. Thế nhưng, một khi đã trưởng thành trong Đức Kitô, việc tập trung vào bản thân sẽ chuyển dần đến một đời sống phục vụ tha nhân. Những người theo Đức Giêsu khi đã trưởng thành không còn tự hỏi, “Ai sẽ đáp ứng những nhu cầu của tôi?” và họ bắt đầu hỏi, “Tôi cần đáp ứng những nhu cầu của ai?”. Có bao giờ bạn đặt câu hỏi đó?

CHUẨN BỊ CHO ĐỜI ĐỜI

Kết thúc những ngày đời trên trần gian, bạn sẽ đứng trước nhan Chúa và Ngài sẽ đánh giá bạn về việc bạn phục vụ những người khác trong cuộc sống. Kinh Thánh nói, *“Như vậy, mỗi người trong chúng ta sẽ phải trả lời về chính mình trước mặt Thiên Chúa”* (Rm 14, 12). Bạn hãy nghĩ đến ý nghĩa của câu đó. Ngày kia, Thiên Chúa sẽ đối chiếu xem bao nhiêu thời giờ và sức lực chúng ta dành cho bản thân so với những gì chúng ta dành ra để phục vụ người khác.

Lúc ấy, mọi bào chữa quy về bản thân đều trở nên rỗng tuếch: “Con quá bận” hoặc “Con có những mục đích riêng” hoặc “Con bận làm việc, giải trí, con phải chuẩn bị khi về hưu”. Với những lời bào chữa này, Thiên Chúa sẽ trả lời, “Thật đáng tiếc, con trả lời sai. Ta tạo dựng, mời gọi và truyền lệnh cho con sống đời phục vụ. *Chỗ nào* con không hiểu?”. Kinh Thánh khuyến cáo những người không tin, *“Ngài sẽ nổi trận lôi đình,*

trút cơn thịnh nộ xuống đầu họ” (Rm 2, 8), nhưng với các Kitô hữu, nó có nghĩa là mất đi phần thưởng đời đời.

Chúng ta chỉ có thể sống một cuộc sống đầy tràn khi giúp đỡ những người khác. Đức Giêsu nói, *“Quả vậy, ai muốn cứu mạng sống mình, thì sẽ mất; còn ai liều mất mạng sống mình vì tôi và vì Tin Mừng, thì sẽ cứu được mạng sống ấy”* (Mc 8, 35; Mt 10, 39; 16, 25; Lc 9, 24; 17, 33). Chân lý này thật quan trọng đến nỗi nó được lặp đi lặp lại đến năm lần trong Tin Mừng. Nếu không phục vụ, bạn chỉ hiện hữu mà thôi, vì sống là phục vụ. Thiên Chúa muốn bạn học biết yêu thương và học phục vụ người khác cách quảng đại.

PHỤC VỤ VÀ Ý NGHĨA

Rồi bạn cũng sẽ cống hiến đời mình cho một điều gì đó. Nhưng nó sẽ là gì - một nghề nghiệp, một môn thể thao, một sở thích, sự nổi tiếng hay giàu có? Không một điều nào trong những điều ấy có ý nghĩa bền lâu. Phục vụ là con đường dẫn đến ý nghĩa đích thực. Chính qua sứ vụ mà chúng ta khám phá ý nghĩa đời mình. Kinh Thánh nói, *“Tuy nhiều nhưng chỉ là một thân thể trong Đức Kitô, mỗi người liên đới với người khác như những bộ phận của một thân thể”* (Rm 12, 5). Khi cùng nhau phục vụ trong gia đình Thiên Chúa, cuộc sống chúng ta mang một tầm quan trọng đời đời. Thánh Phaolô nói, *“Thật vậy, thân thể gồm nhiều bộ phận, chứ không phải chỉ có một mà thôi... Giả như tất cả chỉ là một thứ bộ phận, thì làm sao mà thành thân thể được?”* (1Cr 12, 14.19).

Chúa muốn dùng bạn để biến đổi thế giới. Ngài muốn hành động ngang qua bạn. Không quan trọng khoảng thời gian của đời bạn, nhưng quan trọng là

*Phục vụ là con đường
dẫn đến ý nghĩa đích thực.*

chính sự *trao ban* của nó. Không phải bạn sống *bao lâu*, nhưng bạn sống *thế nào*?

Nếu bạn chưa dấn thân vào bất kỳ một công việc phục vụ hay một sứ vụ nào thì bào chữa làm sao? Abraham già nua, Giacob không có gì bảo đảm, Leah không duyên dáng, Giuse bị lợi dụng, Môisen cà lăm, Giêôn nghèo khổ, Samson mê muội, Rahab vô luân, Đavít vụng trộm và gia đình gặp bao rắc rối, Êlia muốn chết, Giêrêmia chán nản, Giona miễn cưỡng, Naomi goá bụa, Gioan Tẩy Giả ít nữa cũng là người lập dị, Phêrô bốc đồng nóng nảy, Matta bối rối, Thiếu phụ Samaria đổ vỡ đến mấy đời chồng, Giakêu chẳng ai thích, Tôma nghi hoặc, Phaolô kém sức khoẻ, Timôtê nhút nhát. Nhiều khiếm khuyết khác nhau, nhưng Thiên Chúa lại dùng mỗi người trong sứ vụ của họ. Cả bạn nữa, Ngài cũng sẽ dùng bạn nếu bạn không tìm cách bào chữa.

NGÀY HAI MƯƠI CHÍN

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Phục vụ không phải là một điều gì tùy ý chọn lựa.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Chúng ta là tác phẩm của Thiên Chúa, chúng ta được dựng nên trong Đức Kitô Giê-su, để sống mà thực hiện công trình tốt đẹp Thiên Chúa đã chuẩn bị cho chúng ta” (Ep 2, 10).

Một câu hỏi để nghiền ngẫm: Điều gì đang ngăn trở tôi đáp lại lời mời gọi của Thiên Chúa để phục vụ Ngài?

ĐƯỢC NẮN ĐÚC ĐỂ PHỤC VỤ THIÊN CHÚA

“Chính tay Ngài đã tạo tác nên con”
(G 10, 8a).

*“Ta đã gây dựng cho Ta dân này,
chúng sẽ lên tiếng ngợi khen Ta”*
(Is 43, 21).

Bạn được nắn đúc để phục vụ Thiên Chúa.

Thiên Chúa dựng mỗi tạo vật trên hành tinh này với một lãnh vực chuyên môn đặc biệt. Một vài loài thì chạy, số khác thì nhảy, số khác thì bơi hoặc đào hang và số khác lại bay lượn. Mỗi loài thể hiện một vai trò riêng biệt dựa trên cách thức Ngài định hình chúng. Điều này cũng đúng cho con người. Mỗi một chúng ta cũng được thiết kế hoặc “*được tạo hình*” cách độc đáo để làm một công việc nào đó.

Trước khi các kiến trúc sư thiết kế một toà nhà, họ tự hỏi, “Mục đích của nó là gì? Nó sẽ được sử dụng thế nào?”. Chức năng được nhắm đến luôn xác định hình dạng của toà nhà. Cũng vậy, trước khi tạo dựng bạn, Thiên Chúa đã quyết định bạn sẽ thể hiện vai trò nào trên trái đất này. Ngài hoạch định chính xác cách Ngài muốn bạn phục vụ Ngài và rồi Ngài tạo tác bạn cho những nhiệm vụ đó. Bạn là bạn theo cách bạn được tạo dựng, bởi vì bạn được tạo dựng cho một sứ vụ đặc thù.

Kinh Thánh nói, “*Chúng ta là tác phẩm của Thiên Chúa, chúng ta được dựng nên trong Đức Kitô Giêsu, để sống mà thực hiện công trình tốt đẹp Thiên Chúa đã chuẩn bị cho chúng ta*” (Ep 2, 10). Từ ngữ *poem* (bài thơ) trong tiếng Anh bắt nguồn từ chữ Hy Lạp có nghĩa là “tác phẩm”. Bạn là tác phẩm nghệ thuật thủ công của Thiên Chúa. Bạn không phải là sản phẩm của một công nghệ dây chuyền, sản xuất hàng loạt cách máy móc. Bạn được thiết kế theo ý muốn, độc đáo và tự nguyện thủy, là một kiệt tác.

Thiên Chúa chủ tâm nắn đúc và định hình bạn theo cách thức vốn làm cho sứ vụ của bạn trở nên đặc thù. Ngài thậm trọng hoà trộn ADN để tạo nên bạn. Đavít ngợi khen vì sự quan tâm kỳ diệu của Ngài trên từng chi tiết, “*Tang phủ con, chính Ngài đã cấu tạo, dệt tấm hình hài trong dạ mẫu thân con. Tạ ơn Chúa đã dựng nên con cách lạ lùng, công trình Ngài xiết bao kỳ diệu! Hồn con đây biết rõ mười mười*” (Tv 139, 13-14). Như As Ethel Waters đã nói, “Thiên Chúa không làm đồ xoàng”.

Không chỉ nắn đúc bạn trước khi bạn chào đời, nhưng Thiên Chúa còn hoạch định cho mỗi ngày sống của bạn hầu hỗ trợ cho tiến trình định hình của Ngài. Đavít còn nói, “*Con mới là bào thai, mắt Ngài đã thấy; mọi ngày đời được dành sẵn cho con đều thấy ghi trong sổ sách Ngài, trước khi ngày đầu của đời con khởi sự*” (Tv 139, 16). Điều này muốn nói rằng, không gì xảy đến trong cuộc đời bạn lại không có ý nghĩa. Thiên Chúa sử dụng tất cả những điều đó để nắn đúc bạn cho sứ mệnh phục vụ người khác và định hình bạn cho việc phục vụ Ngài.

Thiên Chúa không bao giờ lãng phí một điều gì. Ngài đã không trao cho bạn các khả năng, sở thích, tài năng, quà tặng, nhân cách và những kinh nghiệm sống trừ phi Ngài nhắm sử dụng chúng cho vinh quang Ngài. Bằng việc xác định và hiểu

biết các yếu tố này, bạn có thể khám phá ý định của Thiên Chúa dành cho đời mình.

Kinh Thánh nói bạn là một “phức hợp diệu kỳ”. Bạn là sự kết hợp của nhiều yếu tố khác nhau. Để

giúp bạn nhớ năm yếu tố này, tôi dùng chữ SHAPE để viết tắt. Trong chương này và chương tiếp theo, chúng ta sẽ xét xem năm yếu tố này, và theo đó, tôi sẽ giải thích cách khám phá và sử dụng SHAPE của bạn.

Thiên Chúa

*không bao giờ lãng
phí một điều gì.*

CÁCH THỨC THIÊN CHÚA ĐỊNH HÌNH BẠN CHO SỨ VỤ CỦA BẠN

Bất cứ khi nào Thiên Chúa trao một nhiệm vụ cho chúng ta, Ngài luôn trang bị cho chúng ta những gì cần thiết để hoàn thành nó. Sự kết hợp các khả năng theo ý muốn này được gọi là SHAPE của bạn:

- Spiritual gifts** : Các quà tặng thiêng liêng
- Heart** : Trái tim, Tấm lòng
- Abilities** : Khả năng, Tài năng
- Personality** : Tính tình, Nhân cách
- Experience** : Kinh nghiệm, Từng trải

SHAPE: ĐỪNG ĐÓNG GÓI CÁC QUÀ TẶNG THIÊN LIÊNG CỦA BẠN

Thiên Chúa trao ban những ân huệ thiêng liêng cho mỗi tín hữu để họ sử dụng mà thi hành sứ vụ (Rm 12, 4-8; 1Cr 12; Ep 4, 8-15; 1Cr 7, 7). Đây là những khả năng đặc biệt chỉ ban cho các tín hữu để họ phục vụ Ngài. Kinh Thánh nói, “*Con người sống theo tính tự nhiên thì không đón nhận những gì của Thần Khí Thiên Chúa, vì cho đó là sự điên rồ; họ không thể biết được, bởi*

**NGÀY BA MƯƠI
ĐƯỢC NẢY ĐÚC
ĐỂ PHỤC VỤ THIÊN
CHÚA**

vì phải nhờ Thần Khí mới có thể xét đoán” (1Cr 2, 14).

Bạn không thể làm ra hay xứng đáng lãnh nhận những ân huệ thiêng liêng đó - thế mới gọi là *quà tặng!*

Chúng biểu hiện hồng ân Thiên Chúa dành cho bạn. “*Mỗi người chúng ta đã nhận được ân sủng tùy theo mức độ Đức Kitô ban cho*” (Ep 4, 7). Bạn cũng không thể chọn những quà tặng mình thích, chính Thiên Chúa định đoạt điều đó. Thánh Phaolô giải thích, “*Chính Thần Khí duy nhất ấy làm ra tất cả những điều đó và phân chia cho mỗi người mỗi cách, tùy theo ý của Ngài*” (1Cr 12, 11).

Vì Thiên Chúa yêu thích sự đa dạng và Ngài muốn chúng ta thật đặc biệt nên không phải ai ai cũng nhận được những quà tặng như nhau (1Cr 12, 29-30). Cũng thế, không ai nhận được *mọi* quà tặng. Nếu có tất cả, bạn sẽ không cần ai nữa, và rồi sẽ phương hại đến mục đích của Thiên Chúa - để dạy chúng ta yêu thương và nương tựa lẫn nhau.

Các ân huệ thiêng liêng không được trao ban để nhằm lợi ích cho riêng bạn nhưng nhằm lợi ích tha nhân, cũng như những người khác lãnh nhận những ân huệ vì lợi ích của bạn. Kinh Thánh nói, “*Thần Khí tỏ mình ra mỗi người một cách, là vì ích chung*” (1Cr 12, 7). Thiên Chúa dự liệu phương cách này để mỗi người biết cần đến người khác. Khi cùng nhau sử dụng những quà tặng, tất cả chúng ta đều hưởng lợi ích. Nếu những người khác không sử dụng quà tặng của họ, bạn bị mất mát; và nếu bạn không sử dụng quà tặng của mình, họ bị thiệt thòi. Đây là lý do tại sao bạn được lệnh phải khám phá và làm triển nở các quà tặng thiêng liêng của mình. Có bao giờ bạn dành thời giờ để khám phá những quà tặng thiêng liêng của bạn không? Quà không được mở chẳng giá trị gì.

Bất cứ khi nào bạn quên những sự thật căn bản về các ân

huệ, xáo trộn trong Hội Thánh thường luôn xảy ra. Hai vấn đề chung thường gặp là *ghen ghét* và *đố kỵ*. Ghen ghét xảy ra khi chúng ta đem so sánh các ân huệ của mình với ân huệ của tha nhân, rồi cảm thấy không hài lòng với những gì Chúa ban cho mình và trở nên bức tức hoặc ghen tị về cách thức Thiên Chúa sử dụng những người khác. Đố kỵ phát sinh khi chúng ta tưởng rằng mọi người đều có cùng những ân huệ như mình, cùng làm những việc như chúng ta được mời gọi làm và cùng cảm thấy say mê những công việc đó như chúng ta say mê. Kinh Thánh nói, “*Có nhiều việc phục vụ khác nhau, nhưng chỉ có một Chúa*” (1Cr 12, 5).

Đôi khi, quà tặng thiêng liêng được nhấn mạnh quá mức đến nỗi bạn quên đi những yếu tố khác mà Thiên Chúa cũng dùng để định hình bạn cho việc phục vụ. Các ân huệ của bạn mặc khải *bí quyết dẫn đến việc khám phá ý muốn* của Thiên Chúa cho sứ vụ của bạn, nhưng chúng không phải là toàn bộ bức tranh. Thiên Chúa còn định hình bạn trong bốn phương cách khác nữa.

SHAPE: LẮNG NGHE TIẾNG LÒNG CỦA BẠN

Kinh Thánh dùng từ ngữ *tấm lòng, trái tim* để mô tả bao khát khao, hy vọng, sở thích, tham vọng, ước mơ và những cảm xúc của bạn. Tấm lòng chính là nguồn phát sinh mọi động lực thúc đẩy bạn - những gì bạn thích làm nhất, những gì bạn quan tâm nhất. Ngay cả ngày nay, từ này vẫn được dùng khi người ta nói, “Anh yêu em với cả tấm lòng”.

Kinh Thánh nói, “*Nước phản chiếu khuôn mặt, tâm tư phản ánh con người*” (Cn 27, 19). Lòng bạn cho thấy *con người thật* của bạn - thật sự bạn là ai, không phải những gì những người khác nghĩ về bạn hay

*Quà không được mở
chẳng giá trị gì.*

hoàn cảnh nào buộc bạn trở nên như vậy. Lòng bạn quyết định tại sao bạn *nói* những gì bạn nói, *cảm xúc* theo cách bạn cảm xúc và *hành động* theo cách bạn hành động (Mt 12, 34; Tv 34, 7; Cv 4, 23).

Về mặt thể lý, mỗi người chúng ta có số nhịp tim duy nhất. Cũng như mỗi người có dấu vân tay duy nhất, vết mắt, giọng nói và nhịp đập của tim chúng ta cũng không giống với của ai khác. Thật lạ lùng, cả hàng tỷ người đã từng sống trên trái đất, nhưng không ai có nhịp tim chính xác với nhịp tim của bạn.

Cùng một cách ấy, Thiên Chúa trao ban cho mỗi người “nhịp tim” *tình cảm* riêng biệt vốn sẽ rung lên khi chúng ta nghĩ đến những sự vật, những sinh hoạt hay hoàn cảnh mà chúng ta yêu thích. Tự nhiên, chúng ta quan tâm một số việc cũng như không lưu ý đến những việc khác. Đây là những manh mối giúp bạn biết nên chọn phục vụ ở lãnh vực nào.

Một từ ngữ khác của con tim là *say mê*. Có nhiều việc bạn cảm thấy say mê, những việc khác thì chẳng nghĩ tới. Một số việc làm bạn phấn chấn và thu hút bạn ngay, đang khi có những việc khiến bạn phát chán đến chảy nước mắt. Những điều này cho thấy bản chất lòng bạn.

Khi lớn lên, hẳn bạn sẽ khám phá rằng, có những điều bạn rất yêu thích, đang khi trong gia đình bạn, chẳng ai buồn để ý. Những sở thích này phát xuất từ đâu? Chúng đến từ Thiên Chúa. Ngài có mục đích khi ban cho bạn những sở thích bẩm sinh này. Nhịp tim tình cảm là chìa khoá thứ hai giúp hiểu định dạng của bạn cho việc phục vụ. Đừng không hay biết đến những sở thích của mình. Hãy xét xem, chúng có thể được dùng cho vinh quang

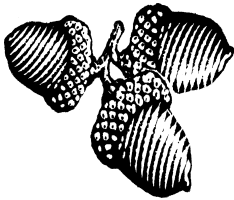

Khi bạn làm điều mình yêu thích, không cần ai động viên.

Chúa thế nào. Đó là lý do khiến bạn vui thích khi làm những điều này.

Kinh Thánh lặp đi lặp lại nhiều lần, “*Hãy hết lòng phục sự Chúa*” (Đnl 10, 12; 1Sm 12, 20; Rm 1, 9; Ep 6, 6). Thiên Chúa muốn bạn say mê phục vụ Ngài, chứ không phục vụ Ngài vì bổn phận. Hiếm thấy ai xuất sắc trong công việc mà họ không thích cũng không say mê. Thiên Chúa muốn bạn dùng những sở thích tự nhiên của mình để phục vụ Ngài và phục vụ những người khác. Việc lắng nghe những nhắc nhở bên trong có thể chỉ cho bạn sứ vụ Chúa muốn bạn thi hành.

Làm sao bạn biết khi nào bạn đang hết lòng phục vụ Thiên Chúa? Dấu hiệu rõ ràng đầu tiên là *sự nhiệt tình*. Khi bạn làm điều mình *yêu thích*, không cần ai động viên, thúc giục hay kiểm soát bạn cả. Bạn làm chỉ vì hoàn toàn vui thích. Bạn không cần phần thưởng, khen ngợi hay trả công, bởi lẽ bạn vui thích phục vụ theo cách đó. Điều ngược lại cũng đúng: Khi không thiết tha với điều đang làm, bạn dễ nản chí.

Đặc tính thứ hai của việc phục vụ Thiên Chúa hết lòng là *hiệu quả*. Bất cứ khi nào bạn làm điều Chúa khiến bạn *yêu thích* làm, bạn sẽ làm giỏi. Say mê dẫn đến hoàn hảo. Nếu bạn không tha thiết một công việc nào đó, bạn khó lòng thực hiện nó cách xuất sắc. Ngược lại, người thành đạt nhất ở bất cứ lãnh vực nào là những người làm vì say mê chứ không vì nhiệm vụ hay lợi nhuận.

Chúng ta từng nghe nói, “Tôi chọn công việc mà tôi không thích để có nhiều tiền, có ngày tôi sẽ bỏ và theo một công việc thích thú hơn”. Đó là một sai lầm lớn. Đừng lãng phí cuộc đời trong một công việc không thể hiện được tấm lòng của bạn. Hãy nhớ, những vật quý giá nhất trong cuộc đời không phải là

vật chất. So với tiền của, ý nghĩa cuộc sống quan trọng hơn bội phần. Một người giàu nhất trên thế giới có lần đã nói, “*Ít tiền ít của mà biết kính sợ Đức Chúa hơn có cả kho tàng mà cứ phải lo âu*” (Cn 15, 16).

Đừng nỗ lực chỉ nhằm đến một cuộc sống nhàn hạ, bởi lẽ nhàn hạ thì chưa đủ. Rốt cuộc, nó cũng không làm bạn thoả mãn. Bạn có thể có nhiều của cải để *dùng đến* và vẫn không có gì để *cống hiến*. Thay vào đó, bạn hãy nhắm “một cuộc sống tốt đẹp hơn” - phục vụ Thiên Chúa trong công việc vốn thể hiện lòng mình nhất - Hãy coi bạn *thích* làm công việc gì - việc mà Thiên Chúa đã trao cho bạn một tấm lòng để thực hiện - và rồi thực hiện nó cho vinh quang Ngài.

NGÀY BA MƯƠI

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Tôi được nắn đúc để phục vụ Thiên Chúa.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Có nhiều hoạt động khác nhau, nhưng vẫn chỉ có một Thiên Chúa làm mọi sự trong mọi người*” (1Cr 12, 6).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Bằng cách nào tôi có thể thấy mình đang say mê phục vụ người khác và yêu thích công việc đó?

HIỂU BIẾT ĐỊNH DẠNG CỦA BẠN

*“Tặng phủ con chính Ngài đã cấu tạo,
đệt tám hình hài trong dạ mẫu thân con”.*
(Tv 139, 13).

Chỉ bạn mới có thể là bạn.

Thiên Chúa thiết kế độc đáo mỗi người để không một bản sao nào trên trần gian này giống bạn. Không ai có được những thành tố đã làm nên bạn vốn độc nhất vô nhị như thế. Nghĩa là không ai trên trái đất có khả năng đảm nhiệm vai trò mà Thiên Chúa dự định trao cho bạn. Nếu bạn không góp phần độc đáo của mình vào Thân Thể Đức Kitô, không ai có thể thay thế. Kinh Thánh nói, *“Có nhiều đặc sủng khác nhau... Có nhiều việc phục vụ khác nhau... Có nhiều hoạt động khác nhau”* (1Cr 12, 4-6). Trong chương trước, chúng ta xét hai yếu tố: những ân huệ thiêng liêng và tấm lòng của bạn. Bây giờ, chúng ta sẽ tìm hiểu các yếu tố còn lại về định dạng của bạn trong việc phục vụ Chúa.

SHAPE: SỬ DỤNG CÁC KHẢ NĂNG CỦA BẠN

Khả năng của bạn là những tài năng bạn có tự bẩm sinh. Một số có khả năng tự nhiên về nói năng: lọt lòng mẹ, họ đã sớm lợi khẩu! Số khác có khả năng tự nhiên về thể thao, phối hợp vận động tay chân rất tài tình. Cũng có những người khác lại giỏi toán học, âm nhạc hoặc máy móc cơ khí.

Khi Thiên Chúa muốn dựng Lều Hội Ngộ và tất cả những vật dụng dùng cho việc thờ phượng, Ngài đã cung cấp những nghệ nhân và thợ thủ công vốn được *“dội dào thần khí của Thiên Chúa, để nó thành người khéo tay, giỏi giang và lành nghề mà làm mọi công việc, để nó nghĩ ra những tác phẩm nghệ thuật, làm bằng vàng, bạc hay đồng, mài ngọc đính áo, chạm gỗ và thực hiện mọi công việc”* (Xh 31, 3-5). Ngày nay, Thiên Chúa vẫn ban những khả năng này và hàng ngàn khả năng khác để nhân loại có thể phụng sự Ngài.

Mọi khả năng của chúng ta đều đến từ Thiên Chúa. Ngay những khả năng dùng để phạm tội cũng do Chúa ban; chỉ vì chúng bị dùng sai và bị lạm dụng. Kinh Thánh nói, *“Chúng ta có những đặc sủng khác nhau, tùy theo ơn Chúa ban cho mỗi người”* (Rm 12, 2a). Vì những khả năng tự nhiên của bạn đến từ Thiên Chúa, nên chúng cũng thật quan trọng và “thiên thiêng thánh” không khác chi những ân huệ thiêng liêng bạn có. Khác nhau ở chỗ, bạn được ban chúng ngay từ khi mới sinh.

Một trong những lời bào chữa phổ biến người ta đưa ra để viện cớ cho việc không phụng sự Thiên Chúa là “Chỉ vì tôi không có khả năng”. Thật buồn cười. Bạn có hàng tá, cũng có thể hàng trăm khả năng chưa được khai thác, chưa được nhận ra hay chưa được dùng đến vốn đang tiềm ẩn trong bạn. Nhiều cuộc nghiên cứu cho thấy, trung bình một người có từ 500 đến 700 kỹ năng và khả năng khác nhau - nhiều hơn bạn tưởng.

Chẳng hạn, bộ não của bạn có thể chứa đến 100 ngàn tỷ dữ liệu. Lý trí của bạn có thể định đoạt 15.000 quyết định trong một giây, chẳng hạn trường hợp khi hệ tiêu hoá của bạn hoạt động. Mũi bạn có thể ngửi 10.000 mùi khác nhau. Xúc giác của bạn có thể cảm nhận một vật dày 1/25.000 inch., và lưỡi bạn có thể nếm được một đơn vị quinine trong 2 triệu đơn vị nước. Bạn là kết tinh của vô vàn khả năng không thể tin được, là một tạo vật diệu kỳ của Thiên Chúa. Một phần trách

nhiệm của Hội Thánh là nhận ra và dùng các khả năng của bạn để phụng sự Chúa.

Mọi khả năng đều có thể được sử dụng cho vinh quang Chúa. Thánh Phaolô nói, “*Vậy, dù ăn, dù uống, hay bất cứ làm việc gì, anh em hãy làm tất cả để tôn vinh Thiên Chúa*” (1Cr 10, 31). Kinh Thánh chứa đựng rất nhiều ví dụ về các khả năng khác nhau mà Thiên Chúa sử dụng cho vinh quang Ngài. Ở đây chỉ là một số ít các khả năng được đề cập trong Kinh Thánh: khả năng nghệ thuật, khả năng kiến trúc, quản trị, nướng bánh, đóng tàu, làm kẹo, tranh luận, thiết kế, ướp xác, thêu thùa, khắc chạm, làm nông, đánh cá, làm vườn, lãnh đạo, tổ chức, làm nề, soạn nhạc, chế tạo vũ khí, khâu vá, vẽ tranh, trồng trọt, triết lý, sử dụng cơ khí, phát minh, làm mộc, lái tàu, buôn bán, làm lính, may đồ, dạy dỗ, viết văn và làm thơ. Kinh Thánh nói, “*Có nhiều đặc sủng khác nhau... có nhiều việc phục vụ khác nhau... Có nhiều hoạt động khác nhau, nhưng vẫn chỉ có một Thiên Chúa làm mọi sự trong mọi người*” (1Cr 12, 6). Thiên Chúa đã dự liệu một chỗ trong Hội Thánh của Ngài, nơi mà khả năng chuyên môn của bạn sẽ tỏa sáng và bạn có thể đóng góp phần độc đáo của mình. Chính bạn phải lựa chọn để tìm ra vị trí đó.

Chúa ban cho một số người khả năng làm ra nhiều tiền. Môisen nói với những người Do Thái, “*Anh em hãy nhớ Đức Chúa, Thiên Chúa của anh em, vì Ngài ban cho anh em năng lực tạo ra sự giàu có, để Ngài giữ vững giao ước đã thề với cha ông anh em, như anh em thấy hôm nay*” (Đnl 8, 18). Những người có khả năng này, giỏi kinh doanh buôn bán và gặt hái lợi nhuận. Nếu có khả năng này, bạn cũng hãy dùng nó cho vinh quang Chúa. Bằng cách nào? Trước hết, hãy biết khả năng

của bạn đến từ Ngài và tín nhiệm Ngài. Thứ đến, dùng việc kinh doanh để phục vụ nhu cầu của những người khác và chia sẻ niềm tin của bạn cho những người chưa tin. Thứ ba, hãy dâng ít nhất một phần mười lợi nhuận của bạn cho Chúa và xem đây là một hành vi thờ phượng (Đnl 18, 23; Mt 3, 8-11). Cuối cùng, hãy đặt mục đích của bạn là trở thành một Người Xây Dựng Nước Chúa hơn chỉ là một Người Xây Dựng Của Cải Trần Gian. Điều này sẽ được giải thích ở chương 34.

Điều tôi có khả năng làm cũng là điều Chúa muốn tôi làm. Bạn là người duy nhất trên trái đất có thể sử dụng khả năng của mình. Không ai có thể nhận vai trò này thay bạn, vì họ không có định dạng độc đáo Thiên Chúa đã ban cho bạn. Kinh Thánh nói, Thiên Chúa trang bị cho bạn *“mọi ơn lành để có sức thi hành thánh ý Ngài”* (Dt 13, 21). Để khám phá ý muốn của Thiên Chúa dành cho đời bạn, bạn hãy nghiêm túc xét xem đâu là sở trường, sở đoản của mình.

Nếu Chúa không cho bạn một giọng hát với âm vực thật tốt, hẳn Ngài sẽ không trông mong bạn trở thành một ca sĩ opéra. Ngài không bao giờ đòi bạn cống hiến cuộc đời vào một công việc bạn không có khả năng. Đàng khác, những khả năng chính bạn đang có là một biểu thị mạnh mẽ về những gì Chúa muốn bạn thực hiện trong đời mình. Đó là những dấu mối để biết được ý muốn của Ngài dành cho đời bạn. Nếu bạn giỏi thiết kế, tuyển chọn người, hội họa, hay tổ chức, thì rất có thể, kế hoạch của Thiên Chúa dành cho bạn có liên hệ một cách nào đó với những kỹ năng ấy. Thiên Chúa không lãng phí các khả năng; Ngài kết hợp khôn khéo ơn kêu gọi và khả năng mỗi người.

*Điều tôi có khả năng
làm cũng là điều Chúa
muốn tôi làm.*

Khả năng được trao ban cho bạn không chỉ để bạn kiếm sống; nhưng Ngài trao tặng chúng để bạn phục vụ. Thánh Phêrô nói, *“Ơn riêng Thiên Chúa ban, mỗi người trong anh em phải dùng mà phục vụ kẻ khác. Như vậy, anh em mới là những người khéo quản lý ân huệ thiên hình vạn trạng của Thiên Chúa”* (1Pr 4, 10).

NGÀY BA MƯƠI MỐT Khi tôi viết những điều này, có đến gần 7.000 người đang dùng khả năng của họ cho sứ vụ tại Hội Thánh Saddleback, họ dẫn thân dưới mọi hình thức phục vụ mà bạn có thể nghĩ tới: sửa chữa những xe cũ người ta biếu để tặng cho những ai cần; tìm mua vật dụng cho cộng đoàn với giá rẻ nhất; làm đẹp cảnh quan; quản lý tư liệu; thiết kế nghệ thuật, các chương trình và các toà nhà; chăm sóc sức khoẻ; nấu ăn; sáng tác nhạc; dạy nhạc; viết những dự án; huấn luyện đoàn thể; nghiên cứu hoặc chuyển dịch các bài giảng và hàng trăm công việc chuyên môn khác. Người ta nói với những người mới đến, “Giỏi việc gì, anh chị em hãy làm việc đó cho Hội Thánh!”.

SHAPE: SỬ DỤNG CÁ TÍNH CỦA BẠN

Mỗi người chúng ta không làm sao biết mình độc đáo như thế nào. Các tế bào ADN có thể kết hợp với nhau bằng muôn vàn cách thức. Con số đó là 10 lũy thừa 2 ngàn 400 triệu. Điều đó cho thấy không bao giờ bạn tìm được một người giống hệt bạn. Nếu phải viết con số đó ra với một con số zéro rộng chỉ 1 inch, bạn cần đến một cuộn giấy dài 37.000 dặm!

Để dễ hình dung, một vài nhà khoa học phỏng đoán rằng, toàn thể các phân tử trong vũ trụ cũng chỉ khoảng 10 lũy thừa 76, con số đó vẫn ít hơn nhiều so với xác suất kết hợp các phân tử ADN của bạn. Tính độc nhất của bạn là một sự kiện khoa học trong cuộc đời. Khi Thiên Chúa tạo dựng bạn xong, Ngài

đập vỡ chiếc khuôn. Chưa từng có và cũng sẽ không bao giờ có một ai hoàn toàn giống bạn.

Thật hiển nhiên, Thiên Chúa yêu thích sự đa dạng - bạn chỉ cần rảo mắt chung quanh! Ngài tạo dựng mỗi người chúng ta với sự kết hợp duy nhất những nét cá tính riêng. Ngài tạo dựng những *người hướng nội*, những *người hướng ngoại*. Ngài tạo dựng những người thích *nề nếp*, người thích *phong phú*. Ngài tạo dựng những *“người suy tư”*, số khác lại là *“người cảm tính”*. Một số thì làm việc thật tốt khi được trao trách nhiệm cá nhân, đang khi số khác lại làm tốt hơn trong một nhóm. Kinh Thánh nói, *“Có nhiều hoạt động khác nhau, nhưng vẫn chỉ có một Thiên Chúa làm mọi sự trong mọi người”* (1Cr 12, 6).

Kinh Thánh cho chúng ta rất nhiều chứng cứ về việc Thiên Chúa sử dụng tất cả các loại cá tính. Thánh Phêrô là người *lạc quan*, thánh Phaolô là người *nóng tính*, đang khi Giêrêmia thì *u sầu*. Nhìn vào những cá tính khác nhau của Nhóm Mười Hai, bạn dễ hiểu tại sao đôi khi giữa họ xảy ra xung đột.

Tốt biết bao, khi bạn làm
điều Chúa muốn bạn làm khi
Ngài tạo dựng bạn.

Đối với sứ vụ, thì không có tính khí này là “đúng”, tính khí kia là

“sai”. Để Hội Thánh được quân bình và phong phú hương vị, chúng ta cần tất cả các loại tính khí. Thế giới sẽ trở nên một nơi buồn tẻ nếu tất cả chúng ta chỉ toả toàn mùi vani. May thay, mỗi người có đến hơn ba mươi mốt hương vị.

Cá tính của bạn sẽ ảnh hưởng đến *cách thức* và *nơi chỗ* bạn sử dụng những đặc ân và những khả năng thiêng liêng của mình. Chẳng hạn, hai người cùng có đặc ân rao giảng Tin Mừng,

nhưng nếu người này hướng nội, người kia hướng ngoại, thì đặc ân đó sẽ được diễn tả bằng những cách thức khác nhau.

Những người thợ rừng biết rằng, cưa xuôi theo thớ gỗ thì dễ hơn cưa ngược. Cũng vậy, khi bạn buộc phải thi hành sứ vụ theo một cách thức “không hợp” với tính khí của mình, bạn sẽ căng thẳng, không thoải mái, tiêu tốn sức lực và năng lực; và rồi kết quả lại không mấy khả quan. Điều này giải thích tại sao khi bắt chước công việc phục vụ của người khác, sẽ không bao giờ có kết quả. Bạn không có những tính khí *của họ*. Bên cạnh đó, Thiên Chúa tạo dựng bạn để bạn trở nên chính bạn! Bạn có thể *học biết* gương tốt của những người khác, nhưng bạn phải lọc lựa những gì bạn nắm bắt ngang qua *định dạng* của mình. Hiện nay, có rất nhiều sách và dụng cụ giúp bạn hiểu biết cá tính của mình, nên bạn có thể xác định làm sao để sử dụng nó cho Thiên Chúa.

Như tấm kính màu, những tính khí khác nhau của chúng ta phản chiếu ánh sáng Thiên Chúa nên muôn màu muôn vẻ. Điều này làm cho gia đình Ngài trở nên sâu sắc và đa dạng. Hồng ân này được ban cho mỗi người chúng ta cách riêng.

Vậy sẽ *tốt biết bao* khi bạn làm điều Chúa muốn bạn làm khi Ngài tạo dựng bạn. Khi phục vụ cách phù hợp với cá tính Chúa ban, bạn sẽ kinh nghiệm được sự tràn đầy, sự thỏa lòng và hoa trái công việc.

SHAPE: SỬ DỤNG CÁC KINH NGHIỆM CỦA BẠN

Bạn không ngừng được định hình bởi những kinh nghiệm trong cuộc sống, tuy phần lớn vượt quá sự kiểm soát của bạn. Thiên Chúa để chúng xảy ra vì mục đích muốn nắn đúc bạn theo ý Ngài (Rm 8, 28-29). Trong khi định hình công việc phục vụ

của mình, bạn phải xem xét ít nữa sáu loại kinh nghiệm bạn đã trải qua:

- Kinh nghiệm *gia đình*: Bạn học được gì khi lớn lên trong gia đình?
- Kinh nghiệm *giáo dục*: Bạn thích những môn nào ở trường?
- Kinh nghiệm *nghề nghiệp*: Với bạn, công việc nào là hiệu năng và thích thú nhất?
- Kinh nghiệm *thiên liêng*: Đây là thời giờ ý nghĩa nhất mà bạn dành cho Chúa?
- Kinh nghiệm *sứ vụ*: Trước đây, bạn đã phụng sự Chúa thế nào?
- Kinh nghiệm *đau thương*: Từ các biến cố, nỗi đau, gai góc và thử thách, bạn đã học được những gì?

Thiên Chúa sử dụng thật nhiều chính những kinh nghiệm *đau thương* này để chuẩn bị bạn cho việc phục vụ. *Ngài không bao giờ lãng phí một nỗi đau nào!* Thật vậy, sứ vụ cao cả nhất của bạn hầu như chỉ đến từ nỗi đau lớn nhất của bạn. Ai sẽ phục vụ những cha mẹ có con cái bị bại não hơn những đôi bạn từng có đứa trẻ mắc chứng bệnh tương tự? Ai sẽ giúp một người nghiện rượu phục hồi tốt hơn người đã từng chiến đấu và nay đã được tự do với ma men đó? Ai có thể an ủi một người vợ bị ruồng bỏ vì một cuộc tình vụng trộm tốt hơn người đàn bà đã trải qua cơn hấp hối ấy?

Thiên Chúa cố ý để bạn trải qua những kinh nghiệm đau thương đó nhằm trang bị bạn cho việc phục vụ tha nhân. Kinh Thánh nói, “*Ngài luôn nâng đỡ ủi an chúng ta trong mọi cơn gian nan thử thách, để sau khi đã được Thiên Chúa nâng đỡ, chính chúng ta cũng biết an ủi những ai lâm cảnh gian nan khốn khó*” (2Cr 1, 4).

Nếu thực sự ước ao được Thiên Chúa dùng, bạn *phải* hiểu rõ chân lý này: Chính những từng trải mà bạn cảm thấy phần nộ và hối tiếc nhất trong cuộc đời - những cảm nghiệm mà bạn muốn giấu kín hoặc quên đi - lại là điều Thiên Chúa muốn bạn dùng để giúp đỡ kẻ khác. Chúng là sứ vụ *của bạn!*

Để Chúa có thể dùng những kinh nghiệm đau thương của bạn, bạn hãy sẵn sàng chia sẻ chúng. Bạn đừng che giấu nữa, nhưng hãy chân thành nhìn nhận những lỗi lầm, thất bại và sợ hãi của mình. Bằng cách ấy, có lẽ sứ vụ của bạn sẽ đạt hiệu quả nhất. Những người khác sẽ được khích lệ nhiều hơn khi chúng ta chia sẻ cách thức ân sủng Thiên Chúa trợ giúp trong cơn yếu đuối hơn là khi chúng ta khoắc lác về sự mạnh mẽ của mình.

*Để Chúa có thể dùng
những kinh nghiệm đau
thương của bạn, bạn hãy
sẵn sàng chia sẻ chúng.*

Hiểu rõ sự thật này, thánh Phaolô đã thành thật thổ lộ những chán ngán của mình. Ngài nhìn nhận, *“Thật thế, thưa anh em, chúng tôi không muốn để anh em chẳng hay biết gì về nỗi gian truân chúng tôi đã gặp bên Axia: chúng tôi đã phải chịu đựng quá mức, quá sức chúng tôi, đến nỗi chúng tôi không còn hy vọng sống nổi, nhưng chúng tôi đã mang án tử nơi chính bản thân rồi, để chúng tôi không tin tưởng vào chính mình, mà vào Thiên Chúa, Đấng làm cho kẻ chết trở dậy. Chính Ngài đã cứu và sẽ còn cứu chúng tôi khỏi một cái chết như thế. Ngài là Đấng chúng tôi trông cậy, Ngài sẽ còn cứu chúng tôi nữa”* (2Cr 1, 8-10).

Nếu thánh Phaolô cứ giữ kín kinh nghiệm nghi ngờ và sự nản chí của mình, hàng triệu người sẽ không bao giờ hưởng

được ích lợi của nó. Chỉ những kinh nghiệm được chia sẻ mới có thể giúp kẻ khác. Aldous Huxley nói, “Kinh nghiệm không phải là những gì xảy đến với bạn. Nhưng đó là những gì bạn làm với điều đã xảy ra với mình”. Bạn sẽ làm gì với điều bạn đã trải qua? Đừng lãng phí nỗi đau; hãy dùng nó để phục vụ kẻ khác.

Sau khi đã xem xét năm cách thức Thiên Chúa dùng để định hình bạn cho việc phục vụ, tôi hy vọng bạn có được một nhận thức sâu xa hơn về quyền tối thượng của Thiên Chúa, đồng thời hiểu rõ hơn cách thức Ngài đã chuẩn bị bạn cho mục đích phụng sự Ngài. Sử dụng định dạng của mình là bí quyết đem lại hoa trái và sự tràn đầy trong khi thi hành sứ vụ.¹⁵ Bạn sẽ thi hành sứ vụ hữu hiệu nhất khi sử dụng những *ân huệ* và những *khả năng thiêng liêng* của mình trong một lãnh vực mà *thâm tâm bạn ao ước* và theo một cách thức thể hiện rõ nét *cá tính* và những *kinh nghiệm* của bạn nhất. Càng phù hợp với công việc, bạn càng thành công.

¹⁵ Để ích lợi hơn, bạn có thể đặt mua bộ băng Class 301, *Discovering Your Shape for Ministry*, trong đó có cả phương pháp giúp xác định SHAPE.

NGÀY BA MƯƠI MỐT
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Không ai khác có thể là tôi.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Ồn riêng Thiên Chúa ban, mỗi người trong anh em phải dùng mà phục vụ kẻ khác. Như vậy, anh em mới là những người khéo quản lý ân huệ thiên hình vạn trạng của Thiên Chúa*” (1Pr 4, 10).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Tôi có thể cống hiến cho Hội Thánh kinh nghiệm cá nhân hay khả năng nào mà Chúa đã ban?

SỬ DỤNG NHỮNG GÌ CHÚA BAN CHO BẠN

*“Chúng ta cũng vậy:
tuy nhiều nhưng chỉ là một thân thể trong Đức Kitô,
mỗi người liên đới với những người khác
như những bộ phận của một thân thể”*
(Rm 12, 5).

*“Bạn là ai,
là quà tặng Chúa dành cho bạn.
Bạn làm gì với chính mình,
là quà tặng bạn dành cho Chúa”*
(Ngạn ngữ Đan Mạch).

Thiên Chúa xứng với những gì tốt đẹp nhất nơi bạn.

Ngài nắn đúc bạn cho một mục đích, và Ngài mong mỗi bạn làm tốt nhất với những gì bạn được trao ban. Ngài không muốn bạn phải lo lắng và khát khao những khả năng bạn không có. Thay vào đó, Ngài muốn bạn tập trung vào những tài năng sẵn có mà Ngài đã ban.

Khi bạn tìm cách phụng sự Chúa trong một công việc không phù hợp với định hình phục vụ của mình, điều đó khác chi việc bạn cố ép cái chốt vuông vào một lỗ tròn. Nó gây nản chí và kết quả thì rất giới hạn. Nó cũng làm mất thời giờ và tiêu tốn năng lực. Sử dụng tốt nhất cuộc đời của bạn là phụng sự Chúa theo định hình của mình. Để làm được điều đó, bạn phải khám phá cho được định dạng của mình, học biết đón nhận và tận hưởng nó, rồi phát huy nó đến mức tối đa.

KHÁM PHÁ ĐỊNH DẠNG CỦA BẠN

Kinh Thánh nói, “*Vì thế, anh em đừng hoá ra ngu xuẩn, nhưng hãy tìm hiểu đâu là ý Chúa*” (Ep 5, 17). Đừng để thêm một ngày trôi qua. Hãy bắt đầu tìm kiếm và làm sáng tỏ điều Chúa muốn bạn trở thành và muốn bạn thực hiện.

Hãy bắt đầu bằng việc xác định những hồng ân và khả năng. Hãy xét xem một cách thành thực và thấu đáo, đâu là sở trường, đâu là sở đoản của bạn. Thánh Phaolô khuyên, “*Đừng đi quá mức khi đánh giá mình, nhưng hãy đánh giá mình cho đúng mức*” (Rm 12, 3b). Hãy liệt kê. Hãy xin ý kiến thẳng thắn của những người khác. Hãy nói với họ bạn cần biết sự thật chứ không phải lời khen. Ân huệ thiêng liêng và những khả năng tự nhiên luôn được xác quyết bởi những người khác. Nếu bạn nghĩ, bạn được ơn để làm một thầy giáo hay một ca sĩ đang khi không ai nghĩ như thế, bạn sẽ nghĩ sao? Nếu bạn muốn biết mình có ơn lãnh đạo hay không, chỉ cần nhìn chung quanh! Nếu không ai theo bạn, bạn không phải là nhà lãnh đạo.

Hãy đặt những câu hỏi: Đâu là thành quả trong đời tôi mà *những người khác đã xác quyết*? Tôi đã thành công ở lãnh vực nào? Những trải nghiệm về ân huệ thiêng liêng và kiểm định các khả năng có thể cho thấy một vài giá trị, nhưng sự hữu dụng của chúng lại rất giới hạn. Trước hết, vì đã được tiêu chuẩn hoá, nên chúng không được kể là nét độc đáo của bạn. Thứ đến, trong Kinh Thánh không một định nghĩa nào nói đến các ân huệ thiêng liêng được ban, nên bất cứ định nghĩa nào cũng vô đoán và thường tiêu biểu cho thiên kiến của một hệ phái nào đó. Một vấn đề khác là, càng trưởng thành, bạn càng bộc lộ tính cách của một số các ân huệ. Bạn có thể phục vụ,

dạy dỗ hoặc quảng đại cống hiến nhờ trưởng thành hơn là nhờ những ân huệ thiêng liêng Chúa ban.

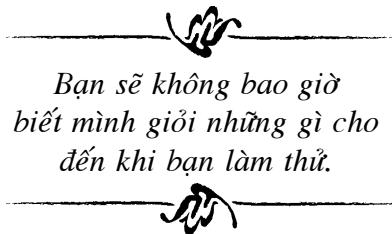
Cách tốt nhất để khám phá các ân huệ và khả năng của bạn là *thử nghiệm* trong những lãnh vực phục vụ khác nhau. Từ khi còn trẻ, tôi đã làm hàng trăm bài trắc nghiệm về ơn Chúa và trắc nghiệm về các khả năng, vậy mà tôi không bao giờ khám phá mình có ơn giảng dạy, bởi vì tôi chưa bao giờ giảng dạy! Chỉ *sau* khi tôi bắt đầu nắm bắt các cơ hội để nói, tôi mới thấy kết quả; được người khác thừa nhận, và rồi, tôi nhận ra là mình có ơn đó, “Chúa đã ban ơn để tôi giảng dạy!”.

Với tiến trình khám phá này, nhiều cuốn sách nói ngược lại. Những sách đó nói rằng, “Trước hết, hãy khám phá các ân huệ thiêng liêng, rồi bạn sẽ biết công việc phục vụ nào dành cho bạn”. Thực ra, điều đó hoàn toàn trái ngược. Cứ bắt tay phục vụ, cứ thử nghiệm trong các công việc khác nhau và bạn sẽ khám phá ra các ân huệ của mình. Bạn sẽ không bao giờ biết mình giỏi môn gì cho đến khi bạn đã gắn bó với một công việc phục vụ.

Bạn có hàng tá khả năng và ân huệ đang ẩn tàng mà bạn không biết, bởi bạn không bao giờ đem chúng ra thử nghiệm. Vì thế, tôi khuyến khích bạn hãy thử làm một vài việc mà

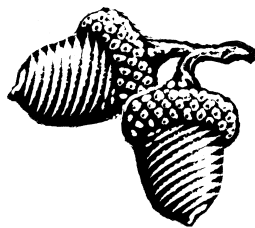
trước đây bạn chưa bao giờ làm. Bất luận tuổi tác bạn thế nào, tôi cũng thúc giục bạn đừng ngại thử nghiệm. Tôi đã từng gặp nhiều người, họ khám phá những tài năng tiềm ẩn của mình ở tuổi bảy mươi, tám mươi. Tôi biết một cụ bà ở tuổi chín mươi, bà chạy và thắng trong cuộc đua 10 km, và bà đã không biết rằng, bà chạy rất giỏi mãi cho đến tuổi bảy mươi tám!

Đừng tìm cách hình dung những ân huệ của mình trước khi bạn tự nguyện phục vụ ở một lãnh vực nào đó. Cứ bắt tay

phục vụ. Bạn sẽ khám phá những ân huệ của mình bằng việc dẫn thân phục vụ. Cứ thử dạy dỗ, lãnh đạo, tổ chức hoặc chơi một nhạc cụ hay cùng làm việc với thanh thiếu niên. Bạn sẽ không bao giờ biết mình giỏi những gì cho đến khi bạn làm thử. Khi nó không hiệu quả, hãy coi đó là “một thử nghiệm”, đừng coi là một thất bại. Cuối cùng, bạn sẽ biết bạn giỏi điều gì.

Hãy xem xét tấm lòng và cá tính của bạn. Thánh Phaolô khuyên, *“Mỗi người phải xem xét việc làm của chính mình, và bấy giờ sẽ có lý do để hãnh diện vì chính mình, chứ không phải vì so sánh với người khác”* (Gl 6, 4). Một lần nữa, bạn cần lắng nghe phản hồi góp ý từ những người biết bạn rõ nhất. Hãy tự hỏi chính mình: Tôi thật sự thích làm điều gì nhất? Khi nào thì tôi cảm thấy sinh động và phấn chấn nhất? Công việc nào làm tôi quên cả ngày giờ? Tôi thích công việc có khuôn mẫu hay thích đổi mới? Tôi thích cùng nhóm phục vụ hay thích làm việc một mình? Tôi hướng ngoại hay hướng nội? Tôi là một người suy tư hay cảm tính? Giữa cạnh tranh và hợp tác, tôi thích điều nào hơn?

Hãy xem xét các kinh nghiệm và rút ra bài học. Hãy nhìn lại đời mình và thử hỏi nó đã định dạng bạn thế nào? Môisen nói với dân Israel, *“Hôm nay, anh em - chứ không phải con cái anh em, những kẻ không biết và không thấy - anh em biết bài học Đức Chúa, Thiên Chúa của anh em, đã dạy, biết sức mạnh lớn lao và cánh tay mạnh mẽ uy quyền của Ngài”* (Đnl 11, 2). Kinh nghiệm bị lãng quên sẽ không ích gì; nên thật có lý do để có một nhật ký thiêng liêng. Thánh Phaolô lo lắng cho các tín hữu Galata về việc họ có thể lãng phí những đau khổ họ đã trải qua, ngài nói, *“Bấy nhiêu kinh nghiệm anh em đã trải qua, lại uống công sao? Mà quả thật là uống công!”* (Gl 3, 4).

Hiếm khi chúng ta thấy mục đích tốt lành của Thiên Chúa trong các khổ đau, thất bại hay xấu hổ khi chúng đang xảy ra. Khi Đức Giêsu rửa chân cho Phêrô, Ngài nói, “*Việc Thầy làm, bây giờ anh chưa hiểu, nhưng sau này anh sẽ hiểu*” (Ga 13, 7). Chỉ sau khi sự việc xảy ra, chúng ta mới hiểu ý định của Thiên Chúa trong biến cố đó, chỉ vì lợi ích chúng ta.

Rút ra những bài học từ các kinh nghiệm của bạn đòi hỏi thời gian. Tôi khuyến khích bạn dùng trọn một kỳ nghỉ cuối tuần để tĩnh tâm và nhìn lại cuộc sống, ở đó bạn dừng lại để xem coi cách thức Thiên Chúa hoạt động từng lúc trong đời mình và xét xem cách thức Ngài muốn bạn dùng những bài học đó để giúp những người khác. Nhiều tài liệu có thể giúp bạn làm công việc này.¹⁶

CHẤP NHẬN VÀ VUI HƯỞNG ĐỊNH DẠNG CỦA BẠN

Vì Chúa biết điều gì tốt nhất cho bạn, nên bạn hãy đón nhận đường lối Ngài vạch vẽ trong niềm tri ân. Kinh Thánh nói, “*Hỡi người, bạn là ai, mà dám cãi lại Thiên Chúa? Chẳng lẽ sản phẩm mà lại nói với người sản xuất: Sao ông làm ra tôi như thế này? Phải chăng thợ gốm không có quyền dùng đất sét theo ý mình...*” (Rm 9, 20-21).

Định dạng của bạn được Thiên Chúa toàn quyền định đoạt cho mục đích của Ngài, vì thế, bạn không nên vùng vằng hay khước từ nó. Thay vì tìm cách định dạng lại chính mình để nên giống một người nào đó, bạn hãy vui mừng với định dạng mà Chúa chỉ ban cho một mình bạn. “*Mỗi người chúng ta đã nhận được ân sủng tùy theo mức độ Đức Kitô ban cho*” (Ep 4, 7).

Chấp nhận định dạng của mình cũng chính là nhìn nhận

¹⁶ xem www.purposedrivenlife.com.

các giới hạn của bạn. Không ai tài giỏi mọi chuyện, và cũng không ai được kêu gọi để làm hết mọi chuyện. Mỗi người chúng ta đều có một vai trò nhất định. Thánh Phaolô biết rằng, ơn kêu gọi của ngài không phải là để chu tất mọi việc hay làm vui lòng mọi người, nhưng chỉ để tập trung vào sứ vụ đặc biệt mà Chúa đã định hình cho ngài (Gl 2, 7-8). Ngài nói, *“Về phần chúng tôi, chúng tôi sẽ không tự hào quá giới hạn. Trái lại, niềm tự hào của chúng tôi giới hạn trong phạm vi Thiên Chúa đã quy định cho chúng tôi, khi đưa chúng tôi đến với anh em”* (2Cr 10, 13).

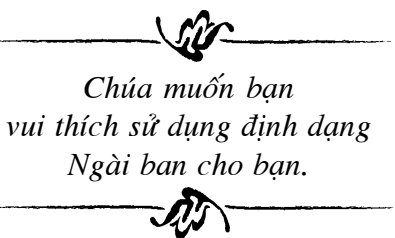
Từ ngữ *phạm vi* nói lên sự kiện là Thiên Chúa đã định cho mỗi người chúng ta một lãnh vực hay một môi trường phục vụ khác nhau. Định dạng của bạn xác định chuyên môn của bạn. Khi chúng ta tìm cách nới rộng sứ vụ của mình vượt quá những gì Chúa định, bạn sẽ cảm thấy căng thẳng. Như trong một cuộc đua, mỗi tay đua được dành cho mỗi làn ranh khác nhau, mỗi người chúng ta cũng *“Hãy kiên trì chạy trong cuộc đua dành cho ta”* (Dt 12, 1c). Đừng ghen tị với người chạy trong làn ranh bên cạnh, hãy chỉ tập trung để hoàn thành cuộc đua của bạn.

Chúa muốn bạn vui thích sử dụng định dạng Ngài ban.

Kinh Thánh nói, *“Mỗi người phải xem xét việc làm của chính mình, và bấy giờ sẽ có lý do để hãnh diện vì chính mình, chứ không phải vì so sánh với người khác”* (Gl 6, 4).

Satan sẽ tìm cách cướp đi niềm vui phục vụ của bạn

bằng một vài cách thức: cảm dỗ bạn so sánh công việc của mình với những người khác, cảm dỗ bạn uốn nắn sứ vụ mình cho phù hợp với những mong đợi của những người khác. Cả hai đều là những chiếc bẫy chết người vốn sẽ làm bạn xao lãng

việc phục vụ theo cách Chúa muốn. Bất cứ khi nào bạn mất niềm vui trong khi thi hành sứ vụ, hãy xem một trong những cám dỗ này có phải là nguyên nhân không.

**NGÀY BA MƯƠI HAI
SỬ DỤNG NHỮNG GÌ
CHÚA BAN CHO BẠN**

Kinh Thánh cảnh báo chúng ta, đừng bao giờ so sánh mình với những người khác: *“Mỗi người phải xem xét việc làm của chính mình, và bấy giờ sẽ có lý do để hãnh diện vì chính mình, chứ không phải vì so sánh với người*

khác” (Gl 6, 4). Có hai lý do để bạn không bao giờ so sánh định dạng, sứ vụ hoặc thành quả công việc phục vụ của mình với bất kỳ một người nào khác. Trước hết, bạn sẽ luôn tìm thấy một ai đó đang làm một công việc nào đó xem ra tốt hơn bạn và bạn sẽ cảm thấy nản lòng. Hoặc bạn sẽ luôn tìm thấy một ai đó xem ra không được hiệu quả như bạn và bạn sẽ kiêu căng. Cả hai thái độ đó sẽ đẩy bạn rời xa công việc phục vụ và mất niềm vui.

Thánh Phaolô nói, so sánh chính mình với người khác thì thật điên rồ, *“Thật ra, chúng tôi đâu dám cho mình ngang hàng hay so sánh mình với những kẻ tự cao tự đại kia. Nhưng khi họ lấy mình làm tiêu chuẩn để tự đánh giá và so sánh, thì họ không được khôn”* (2Cr 10, 12). Bản diễn ý Message chú giải: *“Trong khi so sánh, phân hạng và cạnh tranh, người ta đánh mất trọng điểm”*.

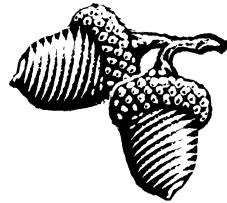
Bạn sẽ thấy, những người không biết định dạng phục vụ của bạn sẽ phê phán và tìm cách uốn nắn bạn sao cho phù hợp với những gì họ nghĩ bạn nên làm. Đừng để ý đến họ. Thánh Phaolô thường phải đương đầu với những người phê phán ngài vốn là những kẻ hiểu sai và mại lị công việc phục vụ của ngài. Câu trả lời của ngài luôn luôn giống nhau: *Đừng so sánh, chớ*

phóng đại và chỉ tìm kiếm khen ngợi của Thiên Chúa mà thôi (1Cr 10, 12-18).

Một trong những lý do khiến thánh Phaolô được Thiên Chúa dùng là vì ngài không để mình bị chi phối bởi sự phê bình hoặc bởi so sánh sự vụ của mình với những người khác hoặc bị cuốn hút vào những cuộc tranh luận vô bổ về sự vụ. John Bunyan nói, “Nếu cuộc đời tôi không ra gì, có hề gì đâu ai khen ngợi tôi; và nếu cuộc đời tôi thành đạt, có hề gì đâu ai phê bình tôi”.

TIẾP TỤC PHÁT TRIỂN ĐỊNH DẠNG CỦA BẠN

Dụ ngôn những nén bạc của Đức Giêsu cho thấy Thiên Chúa trông mong chúng ta làm tốt nhất những gì Ngài ban. Chúng ta phải vun đắp những ân huệ và khả năng Chúa ban, giữ lòng mình nồng cháy, làm cho nhân cách, tâm tính lớn lên và mở rộng kinh nghiệm để ngày càng trở nên hiệu quả hơn trong việc phục vụ. Thánh Phaolô nói với các tín hữu Philipphê, “*Điều tôi khẩn khoản nài xin, là cho lòng mến của anh em ngày càng dồi dào, khiến anh em được ơn hiểu biết và tài trực giác siêu nhiên*” (Pl 1, 9), và với Timôtê, ngài nhắc, “*Tôi nhắc anh phải khơi dậy đặc sủng của Thiên Chúa, đặc sủng anh đã nhận được khi tôi đặt tay trên anh*” (2Tm 1, 6).

Nếu các cơ bắp không vận động, chúng sẽ yếu đi và teo lại. Cũng vậy, nếu không sử dụng các khả năng và kỹ năng Chúa ban, bạn sẽ mất chúng. Đức Giêsu dùng dụ ngôn các nén bạc để nhấn mạnh sự thật này. Nói đến đây tớ không sử dụng đồng bạc đã nhận, ông chủ bảo, “*Vậy các người hãy lấy yến bạc khỏi tay nó mà đưa cho người đã có mười yến*” (Mt 25, 28). Không dùng đến những gì được tặng ban, bạn sẽ mất nó. Vậy

hãy sử dụng khả năng Chúa ban và Ngài sẽ cho thêm. Thánh Phaolô nói với Timôtê, *“Đừng thờ ơ với đặc sủng đang có nơi anh, đặc sủng Thiên Chúa đã ban cho anh nhờ lời ngôn sứ, khi hàng kỳ mục đặt tay trên anh. Anh hãy tha thiết với những điều đó, chuyên chú vào đó, để mọi người nhận thấy những tiến bộ của anh”* (1Tm 4, 14-15).

Bất cứ ân huệ nào bạn đã lãnh nhận cũng đều có thể được mở rộng và phát triển qua thực hành. Chẳng hạn, không ai lãnh nhận ơn giảng dạy vốn đã được phát triển cách đầy đủ. Nhưng với việc nghiên cứu, lắng nghe góp ý phản hồi và thực hành, một thầy giáo “tốt” có thể trở nên một thầy giáo *tốt hơn*; và với thời gian, trở thành thầy giáo *bậc thầy*. Đừng phát triển nửa vời các ân huệ Chúa ban. Hãy cố vươn lên và học hỏi tất cả những gì bạn có thể. *“Hãy cố gắng ra trước mặt Thiên Chúa như một người đã được thử luyện, một người thợ không có gì phải xấu hổ, một người thẳng thắn dạy lời chân lý”* (2Tm 2, 15). Hãy tận dụng mọi cơ hội tập luyện để phát triển định dạng của bạn và làm cho các kỹ năng phục vụ của bạn nên sắc bén.

Ở trên trời, chúng ta sẽ phục vụ Thiên Chúa mãi mãi. Nhưng ngay bây giờ, chúng ta có thể chuẩn bị cho việc phục vụ muôn đời đó bằng cách luyện tập trên trần gian. Như những vận động viên chuẩn bị cho Thế Vận Hội, chúng ta hãy miệt mài luyện tập chuẩn bị cho ngày hội lớn đó, *“Phàm là tay đua, thì phải kiêng kị đủ điều, song họ làm như vậy là để đoạt phần thưởng chóng hư; trái lại chúng ta nhằm phần thưởng không bao giờ hư nát”* (1Cr 9, 25).

Chúng ta đang chuẩn bị sẵn sàng cho những trách nhiệm và phần thưởng đời đời.

NGÀY BA MƯỜI HAI
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Thiên Chúa xứng với những gì tốt đẹp nhất nơi tôi.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Hãy cố gắng ra trước mặt Thiên Chúa như một người đã được thử luyện, một người thợ không có gì phải xấu hổ, một người thẳng thắn dạy lời chân lý” (2Tm 2, 15).

Một câu hỏi để nghiên cứu: Bằng cách nào, tôi có thể tận dụng tối đa những gì Chúa ban?

NHỮNG TÔI TỐ ĐÍCH THỰC PHỤC VỤ THẾ NÀO?

*“Ai muốn làm lớn giữa anh em
thì phải làm người phục vụ anh em”*
(Mc 10, 43b).

“Cứ xem họ sinh hoa quả nào, thì biết họ là ai”
(Mt 7, 16a).

Phục vụ Thiên Chúa bằng cách phục vụ những người khác.

Thế gian định nghĩa sự cao cả bằng những khái niệm của quyền lực, của cải, thế giá và địa vị. Nếu bạn có thể đòi buộc người khác cung phụng mình, bạn đã thành đạt. Trong một nền văn hoá tự lo cho mình với lối suy nghĩ ưu tiên *tôi trước* của nó thì việc xử thế như một tôi tớ quả là một khái niệm xa lạ.

Vậy mà Đức Giêsu lại lượng định sự cao cả trong ngôn ngữ của phục vụ chứ không phải địa vị. Ngài xác định sự cao cả của bạn bằng số người bạn phục vụ, chứ không phải bao nhiêu người phục vụ bạn. Điều này thật trái ngược với khái niệm cao cả của thế gian, khiến chúng ta khó khăn lắm mới hiểu được và việc thực hành lại còn khó hơn. Các môn đệ tranh cãi ai đáng được địa vị cao nhất, và 2000 năm sau, những nhà lãnh đạo Kitô giáo vẫn xoay sở để có một chỗ, một địa vị trong các Hội Thánh, các giáo phái cũng như trong các sứ vụ.

Hàng ngàn cuốn sách viết về thuật lãnh đạo, nhưng không mấy cuốn viết về thuật phục vụ. Ai cũng thích lãnh đạo, không

ai thích làm tôi tớ. Chúng ta muốn làm tướng hơn làm lính. Ngay cả các Kitô hữu cũng muốn làm “*người hướng dẫn các tôi tớ*”, chứ không muốn làm đầy tớ thuần túy. Thế mà, nên giống Đức Giêsu là trở nên một tôi tớ. Đó là danh xưng Ngài tự gọi mình.

Đang khi việc biết định dạng của bạn quan trọng cho việc phụng sự Chúa thì việc có một tấm lòng của người tôi tớ lại quan trọng hơn. Hãy nhớ, Thiên Chúa nắn đúc bạn để *phục vụ*, không phải để lo cho bản thân. Không có tấm lòng của người tôi tớ, bạn sẽ bị cám dỗ lạm dụng định dạng của mình cho mục đích cá nhân. Bạn cũng sẽ bị cám dỗ dùng nó như một lời bào chữa để miễn cho mình khỏi đáp ứng một số nhu cầu nào đó.

Thiên Chúa thường thử lòng chúng ta bằng cách đòi hỏi chúng ta phục vụ trong những cách thức *không mấy* phù hợp với định dạng của mình. Nếu bạn thấy một người té xuống rãnh nước, Chúa mong bạn kéo anh ta lên, chứ không nói, “Tôi không có ơn xót thương hoặc phục vụ”. Có thể bạn không được

ơn để làm một công việc nào đó, nhưng bạn vẫn được mời gọi dẫn thân khi không một ai được ơn này có mặt ở đó. Sứ vụ *hàng đầu* của bạn hẳn nằm trong lãnh vực định dạng của bạn, nhưng sứ vụ *thứ hai* của bạn là phục vụ những ai cần đến bạn mọi lúc mọi nơi.

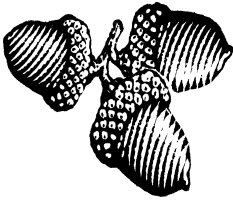
Định dạng của bạn cho biết sứ vụ của bạn, nhưng tấm lòng của người tôi tớ mới cho thấy sự trưởng thành nơi bạn.

Định dạng của bạn cho biết sứ vụ của bạn, nhưng tấm lòng của người tôi tớ mới cho thấy sự trưởng thành nơi bạn. Không cần một tài năng hay một ân huệ đặc biệt nào để có

thể nán lại nhặt rác hay sắp lại những chiếc ghế sau một cuộc họp. Bất cứ ai cũng có thể làm một người tôi tớ. Điều cần có là một nhân cách, một tấm lòng.

Có thể phục vụ cả đời trong Hội Thánh mà không bao giờ là một *tôi tớ*. Bạn phải có tấm lòng của người tôi tớ. Làm sao để biết bạn có tấm lòng của một người tôi tớ? Đức Giêsu nói, “*Cứ xem họ sinh hoa quả nào, thì biết họ là ai*” (Mt 7, 16a).

Những tôi tớ đích thực luôn sẵn sàng phục vụ. Các tôi tớ không mất thời giờ với những đeo đuổi khác vốn hạn chế sự sẵn sàng của họ. Họ sẵn sàng nhảy vào công việc ngay khi được gọi. Như một người lính, người tôi tớ luôn đứng đợi nhiệm vụ: “*Trong nghề binh, không ai vướng mắc vào những việc thuộc đời sống dân sự; có thể mới đẹp lòng người đã tuyển mộ*” (2Tm 2, 4). Nếu bạn chỉ phục vụ khi thuận tiện, bạn không phải là tôi tớ đích thực. Những tôi tớ đích thực làm tất cả những gì cần thiết cả khi không thuận tiện.

Bạn có sẵn sàng với Chúa bất cứ lúc nào không? Ngài có thể làm rối chương trình của bạn mà bạn không nổi nóng? Như người tôi tớ, bạn không có quyền chọn lựa sẽ phục vụ ở đâu hay lúc nào. Là người tôi tớ, nghĩa là giao quyền làm chủ chương trình của bạn lại và để Chúa làm gián đoạn nó bất cứ khi nào Ngài cần.

Mỗi ngày từ sáng sớm, nếu bạn tự nhủ mình là tôi tớ của Chúa thì những gián đoạn đó sẽ không làm bạn quá thất vọng, bởi vì lịch trình của bạn là những gì Chúa muốn đem vào cuộc đời bạn. Người tôi tớ xem những gián đoạn đó như những cuộc hẹn Chúa dành cho sứ vụ của mình và họ vui mừng vì có dịp thi hành.

Những tôi tớ đích thực quan tâm đến mọi nhu cầu. Các

tôi tớ luôn để ý đến mọi phương cách để giúp đỡ người khác. Khi thấy nhu cầu, họ bắt lấy cơ hội và đáp ứng ngay như Kinh Thánh đòi hỏi, “*Vậy bao lâu còn thời giờ, chúng ta hãy làm điều thiện cho mọi người, nhất là cho những anh em trong cùng đại gia đình đức tin*” (Gl 6, 10). Khi Chúa đặt một người cần giúp đỡ trước bạn, Ngài ban cho bạn cơ hội để lớn lên trong tinh thần tôi tớ. Hãy lưu ý, Chúa nói phải ưu tiên cho những anh em có nhu cầu trong gia đình Hội Thánh, đừng đặt họ cuối danh sách “những việc cần làm”.

Chúng ta đã để mất bao nhiêu cơ hội phục vụ vì thiếu nhạy bén và tự phát. Các cơ hội lớn để phục vụ thì không bao giờ kéo dài. Chúng đi qua một cách mau chóng và đôi khi không bao giờ trở lại. Có thể bạn chỉ có một dịp để phục vụ người đó, vậy hãy tận dụng nắm ngay cơ hội. “*Khi có thể, con đừng từ chối làm điều lành cho ai đáng được hưởng. Khi có thể cho ngay, thì con đừng có nói: ‘Đi đi, mai trở lại thì tôi sẽ cho anh’*” (Cn 3, 27-28).

John Wesley, một tôi tớ tuyệt vời của Chúa, phương châm của ông là “*Làm tất cả điều lành bạn có thể, bằng mọi phương tiện bạn có thể, trong mọi cách bạn có thể, ở mọi nơi bạn có thể, trong mọi lúc bạn có thể, cho tất cả mọi người bạn có thể, bao lâu bạn còn có thể*”. Đó mới là sự cao cả. Bạn có thể bắt đầu bằng cách tìm những việc nhỏ không ai muốn làm. Hãy làm những việc nhỏ này như thể chúng là việc lớn, vì chính Thiên Chúa đang nhìn thấy.

Những tôi tớ đích thực làm hết sức với những gì họ có. Tôi tớ không bào chữa, chần chừ hay chờ đợi những hoàn cảnh tốt hơn. Tôi tớ không bao giờ nói, “*Một ngày nào đó*” hoặc “*Khi nào đến giờ rồi hay*”. Họ làm ngay những gì cần làm.

Kinh Thánh nói, “*Người mải ngắm gió chẳng bao giờ gieo, người cứ nhìn mây chẳng bao giờ gặt*” (Gv 11, 4). Chúa cũng mong bạn làm những gì bạn có thể, với những gì bạn có, tại mọi nơi bạn hiện diện. Công việc tuy không hoàn hảo nhưng luôn luôn tốt hơn là chỉ có trong ý hướng.

Một lý do nhiều người không bao giờ phục vụ đưa ra là họ *không đủ giỏi*. Họ tin vào lời dối trá khi cho rằng, công việc phụng sự Chúa chỉ dành cho các siêu sao. Một vài cộng đoàn đã nuôi dưỡng huyền thoại này bằng cách biến “cấp xuất sắc” làm thần tượng, khiến những người có khả năng trung bình ngần ngại dấn thân.

Có thể bạn từng nghe, “Nếu làm không xuất sắc thì đừng làm”. Vậy mà Đức Giêsu không bao giờ nói như vậy! Sự thật là, khi lần đầu tiên bắt tay vào việc, hầu như mọi chuyện chúng ta làm đều không tốt - đó là cách chúng ta học hỏi. Tại Hội Thánh Saddleback, chúng tôi thực hành *nguyên tắc “tốt đủ”*: Không cần phải quá hoàn hảo Thiên Chúa mới sử dụng và chúc phúc. Chúng tôi thà có hàng ngàn tín hữu bình thường đều dấn thân trong sứ vụ hơn là có một Hội Thánh hoàn hảo được điều hành bởi một vài người tài ba xuất sắc.

Những tội tổ đích thực làm mọi việc với lòng tận tụy như nhau. Bất cứ điều gì họ làm, họ đều “*làm tận tâm*” (Cl 3, 23). Công việc lớn nhỏ không thành vấn đề. Vấn đề duy nhất là nó có cần thiết để làm hay không?

Bạn sẽ không bao giờ trở nên quá quan trọng đến nỗi không cần đặt tay đến những việc nhỏ. Thiên Chúa không miễn cho bạn những việc tầm thường ấy đâu. Đó là một phần tối quan trọng trong quá trình đào tạo nhân cách. Kinh Thánh nói, “*Ai tưởng mình là gì mà kỳ thực không là gì hết, thì là lừa gạt chính mình*” (Gl 6, 3). Chính trong những việc nhỏ mà chúng ta ngày càng nên giống Đức Kitô.

Đức Giêsu chuyên làm những việc hèn mọn đang khi

những người khác thì cố tình tránh né: rửa chân, giúp đỡ trẻ em, dọn bữa điểm tâm và chăm sóc những người phong hủi. Không gì mà *không xứng đáng* với Ngài, vì Ngài đến để phục vụ. Không phải *bất chấp* sự cao cả của mình mà Ngài làm những việc đó, nhưng *chính vì sự cao cả* đó, và Ngài ước mong chúng ta noi gương Ngài (Ga 13, 15).

Những việc nhỏ thường biểu lộ một tâm hồn lớn. Tấm lòng của người tôi tớ nơi bạn được thể hiện trong những việc nhỏ mà người khác không nghĩ phải làm, chẳng hạn khi thánh Phaolô gom củi nhóm lửa sưởi ấm cho mọi người sau vụ đắm tàu (Cv 28, 3). Ngài cũng kiệt sức như bao người khác, nhưng đã làm những gì mọi người cần. Không việc gì bất xứng với bạn khi bạn có tấm lòng của người tôi tớ.

Những cơ hội lớn thường nguy trang trong những việc nhỏ. Những việc nhỏ trong đời lại quyết định những việc lớn. Đừng tìm việc lớn để làm cho Chúa. Cứ làm những việc không mấy to tát và rồi Chúa sẽ giao cho bạn bất cứ điều gì Ngài muốn bạn làm. Nhưng trước khi thử làm điều phi thường, hãy phục vụ theo cách bình thường.

Luôn luôn có nhiều người sẵn sàng làm những việc “lớn” cho Chúa hơn là người sẵn lòng làm việc nhỏ cho Ngài. Trường

đưa làm người lãnh đạo thì chật chội đang khi cả cánh đồng lại rộng mở cho những ai sẵn sàng làm người tôi tớ. Khi thì bạn *hướng lên* phục vụ người có chức quyền, khi thì bạn *cúi xuống* phục vụ những người nghèo khó. Cách nào đi nữa, thì bạn cũng đang phát huy tấm lòng của người tôi tớ khi sẵn sàng làm những việc cần đến bạn.

Những tôi tớ đích thực trung thành với sứ vụ của mình. Tôi tớ hoàn tất nhiệm vụ, chu toàn trách nhiệm, giữ lời hứa và

*Những cơ hội lớn
thường nguy trang
trong những việc nhỏ.*

hoàn thành mọi cam kết. Họ không bỏ việc nửa chừng, cũng không rút lui khi nản chí. Họ rất đáng tin cậy.

Trung thành là một đức tính quý hiếm (Tv 12, 1; Cn 20, 6; Pl 2, 19-22). Phần lớn người ta không biết ý nghĩa của sự cam kết. Họ cam kết tùy tiện, rồi lỗi cam kết với những lý do nhỏ nhặt nhất không chút do dự, ân hận hay hối tiếc. Hằng tuần, các cộng đoàn và các tổ chức phải ứng biến vì những người tình nguyện đã không chuẩn bị, không có mặt, hay thậm chí cũng không gọi điện báo trước họ không đến.

Bạn có được những người khác tin cậy không? Có những lời hứa phải giữ, những lời khấn phải chu toàn và những cam kết bạn phải tôn trọng không? Đây là một trắc nghiệm. Thiên Chúa đang trắc nghiệm lòng trung thành của bạn. Nếu vượt qua thử nghiệm này, bạn được ở trong nhóm người tốt lành: Abraham, Môisen, Samuel, Đavít, Daniel, Timôtê và Phaolô; tất cả được gọi là những *tôi tớ trung thành* của Thiên Chúa. Tốt hơn nữa, Thiên Chúa hứa ban phần thưởng cho lòng trung thành của bạn trong cõi đời đời. Thử tưởng tượng bạn sẽ cảm nhận thế nào khi ngày kia Chúa nói với bạn, *“Khá lắm! hồi đây tớ tài giỏi và trung thành! Được giao ít mà anh đã trung thành, thì tôi sẽ giao nhiều cho anh. Hãy vào mà hưởng niềm vui của chủ anh!”* (Mt 25, 23).

Và này, *tôi tớ trung thành* thì không bao giờ nghỉ hưu. Họ trung thành phục vụ bao lâu họ còn sống. Bạn có thể nghỉ hưu vì nghề nghiệp, nhưng sẽ không bao giờ nghỉ hưu trong việc phụng sự Chúa.

Những *tôi tớ đích thực* ứng xử kín đáo. *Tôi tớ* không tự đề cao hay tạo sự chú ý cho người khác. Thay vì hành động để gây ấn tượng và ăn diện hầu để thành công, họ *“lấy đức khiêm nhượng mà đối xử với nhau”* (1Pr 5, 5). Nếu người khác đề cao công việc phục vụ của họ, họ khiêm tốn đón nhận nhưng không để lời khen đó làm xao lãng công việc.

NGÀY BA MƯƠI BA
NHỮNG TÔI TỐ
ĐÍCH THỰC
PHỤC VỤ THẾ NÀO?

Thánh Phaolô phơi bày loại hình phục vụ “*xem ra*” đạo đức nhưng thực chất chỉ là bề ngoài, trình diễn, một hành động gây chú ý. Ngài gọi đó là “*phục vụ trước mặt*” (Ep 6, 6; Cl 3, 23) - phục vụ để gây ấn tượng nơi người khác rằng, chúng ta tốt lành biết bao. Đây là tội của các Biệt Phái. Họ biến việc giúp đỡ, bố thí và ngay cả việc cầu nguyện thành những màn trình diễn cho người khác. Đức Giêsu ghét thái độ này và Ngài cảnh báo, “*Khi làm việc lành phúc đức, anh em phải coi chừng, chớ có phô trương cho thiên hạ thấy. Bằng không, anh em sẽ chẳng được Cha của anh em, Đấng ngự trên trời ban thưởng*” (Mt 6, 1).

Đề cao chính mình và tinh thần tôi tớ không thể hoà trộn với nhau. Tôi tớ đích thực không phục vụ vì lời tán thưởng hay tiếng vỗ tay của người khác. Họ chỉ sống cho một Đấng. Thánh Phaolô nói, “*Vậy, giờ đây tôi tìm cách lấy lòng người đời, hay lấy lòng Thiên Chúa? Phải chăng tôi tìm cách làm đẹp lòng người đời, thì tôi không phải là tôi tớ của Đức Kitô*” (Gl 1, 10).

Bạn không tìm được nhiều tôi tớ đích thực nơi sân khấu, nơi nhiều người chú ý; thực ra, họ tránh nó khi có thể. Họ hài lòng với công việc phục vụ âm thầm trong bóng tối. Giuse là một gương lớn. Ông không tạo sự chú ý nhưng lặng lẽ phục vụ Pôtipha, phục vụ người cai tù và sau đó, phục vụ quan ngự thiện, quan chức tửu của vua Pharaô và Chúa đã chúc lành cho thái độ này. Khi Pharaô đề bạt ông, Giuse vẫn giữ tấm lòng của một tôi tớ, ngay cả đối với các anh của ông, những kẻ đã phản bội ông.

Thật không may, nhiều vị lãnh đạo ngày nay ban đầu là tôi tớ nhưng kết thúc là những người nổi tiếng. Họ trở nên nghiêng được chú ý và không biết rằng, sống trong ánh đèn chiếu, mắt họ sẽ sớm mù.

Có thể bạn đang phục vụ tại một địa điểm nhỏ bé tối tăm nào đó, không ai biết và cũng không ai khen lao. Hãy nghe đây: Thiên Chúa đặt bạn nơi bạn đang ở vì một mục đích! Tóc trên đầu bạn, Ngài đếm cả rồi và Ngài biết địa chỉ của bạn. Tốt hơn, bạn cứ ở đó cho đến lúc Ngài chuyển bạn đi. Ngài sẽ cho bạn biết Ngài có muốn bạn đến một nơi khác không. Sứ vụ của bạn có tầm quan trọng đối với vương quốc của Ngài. *“Khi Đức Kitô, nguồn sống của chúng ta xuất hiện, anh em sẽ được xuất hiện với Ngài và cùng Ngài hưởng phúc vinh quang”* (Cl 3, 4).

Tại nước Mỹ, có hơn 750 người có tên trong “Đền Danh Nhân” và có hơn 450 ấn phẩm “Họ Là Ai”, vậy mà bạn sẽ không tìm thấy tên tuổi của một người tôi tớ đích thực nào trong đó. Danh tiếng chẳng có ý nghĩa gì đối với họ bởi họ biết sự khác biệt giữa sự nổi danh và ý nghĩa. Có thể có một vài đặc điểm nổi rõ trên thân thể mà nếu không có chúng, bạn vẫn sống. Chính những bộ phận ẩn kín bên trong thân thể mới không thể thiếu, với Thân Thể Đức Kitô cũng vậy. Phục vụ có ý nghĩa thường gặp nhất chính là phục vụ âm thầm (1Cr 12, 22-24).

Trên thiên đàng, Thiên Chúa sẽ công khai tưởng thưởng một số tôi tớ vô danh nhất của Ngài - những người không bao giờ được nhắc đến trên trần gian, những người dạy trẻ em khuyết tật, những người quét dọn khi những người già phóng uế tùy tiện, những người chăm sóc các bệnh nhân SIDA và những người phục vụ trong hàng ngàn cách thức lặng lẽ khác.

Biết điều này, bạn đừng nản lòng khi công việc của bạn không ai biết đến hoặc bị xem thường. Hãy tiếp tục phụng sự Chúa! *“Bởi vậy, anh em thân mến, anh em hãy kiên tâm bền chí, và càng ngày càng tích cực tham gia vào công việc của*

Chúa, vì biết rằng: trong Chúa, sự khó nhọc của anh em sẽ không trở nên vô ích” (1Cr 15, 58). Cả những công việc nhỏ nhất cũng được Thiên Chúa nhìn thấy và Ngài sẽ thưởng công. Hãy nhớ lại lời Đức Giêsu: “Ai cho một trong những kẻ bé nhỏ này uống, dù chỉ là một chén nước lã thôi, vì kẻ ấy là môn đệ của Thầy, thì Thầy bảo thật anh em, người đó sẽ không mất phần thưởng đâu” (Mt 10, 42).

NGÀY BA MƯƠI BA

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Tôi phục vụ Chúa bằng cách phục vụ người khác.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Ai cho một trong những kẻ bé nhỏ này uống, dù chỉ là một chén nước lã thôi, vì kẻ ấy là môn đệ của Thầy, thì Thầy bảo thật anh em, người đó sẽ không mất phần thưởng đâu” (Mt 10, 42).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Trong sáu đặc tính của những đầy tớ đích thực, đặc tính nào là thách thức lớn nhất đối với tôi?

SUY NGHĨ NHƯ MỘT TÔI TỐ

*“Tôi trung của Ta là Calép,
vì được một thân khí khác thúc đẩy,
và đã một lòng theo Ta”*
(Ds 14, 24a).

*“Giữa anh em với nhau,
anh em hãy có những tâm tình
như chính Đức Kitô Giêsu”*
(Pl 2, 5).

Sự phục vụ bắt đầu trong tâm trí bạn.

Để trở nên một tôi tớ, bạn phải thay đổi não trạng, thay đổi thái độ. Thiên Chúa luôn quan tâm đến lý do *tại sao* chúng ta làm một điều gì đó hơn là điều chúng ta đang làm. Thái độ đáng kể hơn thành quả. Vua Amatgiahu mất ơn Chúa vì *“Vua làm điều ngay chính trước mắt Đức Chúa, nhưng lòng vua không trọn vẹn với Ngài”* (2Sb 25, 2). Các tôi tớ đích thực phục vụ Thiên Chúa với năm thái độ:

Các tôi tớ nghĩ đến những người khác nhiều hơn nghĩ về mình. Đây là sự khiêm tốn đích thực: không nghĩ mình ít ỏi, nhưng *ít* nghĩ đến mình. Họ tự quên mình. Thánh Phaolô nói, *“Mỗi người đừng tìm lợi ích cho riêng mình, nhưng hãy tìm lợi ích cho người khác”* (Pl 2, 4). Đây là ý nghĩa của việc *“mất mạng sống mình”* - quên mình để phục vụ kẻ khác. Khi không

còn tập trung vào những nhu cầu bản thân, chúng ta trở nên ý thức đến những nhu cầu chung quanh.

Đức Giêsu “hoàn toàn trút bỏ vinh quang, mặc lấy thân nô lệ, trở nên giống phàm nhân, sống như người trần thế” (Pl 2, 7). Lần gần đây nhất bạn trút bỏ chính mình vì lợi ích của một người nào đó là khi nào? Bạn không thể trở nên một tôi tớ nếu bạn chỉ nghĩ đến mình. Chính khi quên mình là lúc chúng ta làm được những điều đáng nhớ.

Thật không may, nhiều việc phục vụ của chúng ta thường trở thành phục vụ chính mình. Chúng ta phục vụ để được người khác yêu thích, tán phục hoặc phục vụ nhằm mục đích riêng. Đó là thủ thuật chứ không phải là sứ vụ. Toàn bộ thời gian,

thật sự chúng ta chỉ nghĩ đến bản thân, nghĩ đến việc sao cho mình đáng kính và tuyệt vời hơn. Một vài người lại tìm cách dùng việc phục vụ như một công cụ trao đổi với Chúa: “Con sẽ làm việc này cho Chúa nếu Chúa thực hiện điều gì đó cho con”. Tôi tớ đích

Tôi tớ đích thực không tìm cách sử dụng Thiên Chúa cho những mục đích của mình. Họ để Thiên Chúa sử dụng cho những mục đích của Ngài.

thực không tìm cách sử dụng Thiên Chúa cho những mục đích của mình. Họ để Thiên Chúa sử dụng cho những mục đích của Ngài.

Như lòng trung tín, phẩm cách tự quên mình thật quá hiếm hoi. Trong tất cả những người quen biết, thánh Phaolô coi Timôtê là gương mẫu duy nhất ngài có thể biểu dương (Pl 2, 20-21). Suy nghĩ như một tôi tớ thật khó bởi nó đụng phải vấn đề cơ bản của cuộc đời mỗi người: Theo lẽ tự nhiên, tôi là người ích kỷ. Tôi nghĩ đến mình nhiều hơn hết. Đó là lý do tại sao khiếm tốn là cuộc chiến mỗi ngày, một bài học mà tôi phải học đi học lại

mãi. Cơ hội trở nên người tôi tớ đến với tôi hàng chục lần trong ngày, qua đó tôi được quyền chọn lựa đáp ứng nhu cầu bản thân hay nhu cầu của người khác. Từ bỏ chính mình là cốt lõi của một tâm hồn tôi tớ.

Chúng ta có thể đo lường tâm hồn tôi tớ của mình bằng việc xem coi cách thức phản ứng mỗi khi bị những người khác đối xử như một tôi tớ. Bạn phản ứng thế nào khi bị bỏ rơi, bị sai khiến hoặc bị xem thường? Kinh Thánh nói, *“Nếu có người bắt anh đi một dặm, thì hãy đi với người ấy hai dặm”* (Mt 5, 41).

**CÁC TÔI TỚ SUY NGHĨ NHƯ NGƯỜI
QUẢN GIA, KHÔNG NHƯ NGƯỜI CHỦ.**

NGÀY BA MƯƠI BỐN
SUYNGHĨNHƯ
MỘT TÔI TỚ

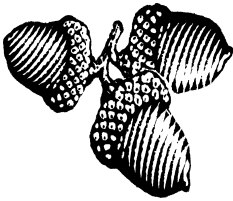
Những người tôi tớ nhớ rằng, chính Thiên Chúa sở hữu mọi sự. Trong Kinh Thánh, quản gia là người tôi tớ được uỷ thác trông coi tài sản của chủ.

Giuse thuộc loại tôi tớ này khi ông là một tù nhân Ai Cập. Potiphar đã uỷ thác cho Giuse cả nhà của ông. Rồi viên cai tù uỷ thác cho Giuse nhà tù ông trông coi. Và cuối cùng, Pharaô đã uỷ thác toàn vương quốc cho ông. Tâm tình người tôi tớ và quản gia thường đi đôi với nhau (1Cr 4, 1), vì Thiên Chúa kỳ vọng chúng ta trung tín trong cả hai việc này. Kinh Thánh nói, *“Người ta chỉ đòi hỏi ở người quản lý một điều, là phải chứng tỏ lòng trung thành”* (1Cr 4, 2). Bạn đang quản lý những nguồn phú túc Thiên Chúa uỷ thác thế nào?

Để trở nên một tôi tớ đích thực, bạn phải biết khéo sắp xếp vấn đề tiền bạc trong cuộc đời mình. Đức Giêsu nói, *“Không gia nhân nào có thể làm tôi hai chủ... Anh em không thể vừa làm tôi Thiên Chúa, vừa làm tôi Tiền Của được”* (Lc 16, 13). Ngài không nói, *“Bạn không nên”*, nhưng là *“Bạn không thể”*. Điều đó không thể. Sống cho sứ vụ và sống cho tiền của là những mục đích loại trừ lẫn nhau. Bạn chọn điều nào? Nếu là tôi tớ của Chúa, bạn không thể làm thêm giờ cho riêng mình.

Tất cả thời giờ của bạn đều thuộc về Chúa. Ngài đòi hỏi lòng trung thành tuyệt đối chứ không phải sự trung tín bán thời gian.

Tiền của có một tiềm lực mạnh mẽ nhất để thế chỗ Thiên Chúa trong đời bạn. Nhiều người trạch hương, bỏ việc phục vụ chỉ vì quá nặng với vật chất hơn bất cứ điều gì khác. Họ nói, “Sau khi tôi đạt được những mục tiêu tài chánh, tôi sẽ phụng sự Chúa”. Đó là một quyết định điên rồ mà họ sẽ hối tiếc đời đời. Khi Đức Giêsu là Chủ, tiền của sẽ phục vụ bạn; nhưng nếu tiền của là chủ, bạn sẽ trở thành nô lệ của nó. Sự giàu có hẳn không phải là một tội, nhưng không sử dụng nó cho vinh quang Thiên Chúa là tội. Tội thờ Thiên Chúa thì luôn để tâm đến sự vụ hơn là tiền của.

Kinh Thánh nói rất rõ: Thiên Chúa dùng tiền của để thử lòng trung thành của bạn như thử một tội tở. Đó là lý do tại sao Đức Giêsu nói đến tiền bạc nhiều hơn thiên đàng, hoả ngục. Ngài nói, “*Nếu anh em không trung tín trong việc sử dụng Tiền Của bất chính, thì ai sẽ tín nhiệm mà giao của cải chân thật cho anh em?*” (Lc 16, 11). Bạn quản lý tiền bạc của mình thế nào, Chúa sẽ chúc phúc cho đời bạn thế ấy.

Trong chương 31, tôi nói đến hai loại người: Những người Xây Dựng Nước Trời và những người Xây Dựng Tài Sản. Cả hai đều được ban tặng tài năng trong việc làm ăn, mua bán và kiếm lợi. Những Người Xây Dựng Tài Sản tiếp tục tích lũy của cải cho mình bất luận kiếm được bao nhiêu, nhưng những Người Xây Dựng Nước Trời lại thay đổi luật chơi. Họ vẫn cố sức kiếm được nhiều tiền chừng nào có thể, nhưng có để rồi trao ban. Họ dùng của cải để tài trợ cho Hội Thánh Chúa và sự vụ của Hội Thánh trong thế giới.

Tại Hội Thánh Saddleback, chúng tôi có một nhóm những giám đốc điều hành và chủ doanh nghiệp, họ ra sức kiếm thật

nhiều tiền để cũng có thể dâng cúng thật nhiều hầu mở rộng nước Chúa. Tôi khuyến khích bạn hãy nói chuyện với chủ chăn của mình và bắt đầu lập một nhóm những người Xây Dựng Nước Trời trong cộng đoàn của bạn. Để được hướng dẫn thêm, xem Phụ trương 2.

Các tôi tớ nghĩ đến việc mình, không nghĩ đến những gì người khác đang làm. Họ không so sánh, phê bình, hay cạnh tranh với các tôi tớ hoặc các sứ vụ khác. Họ đã quá bận rộn với công việc Chúa trao. Cạnh tranh giữa các tôi tớ Chúa sẽ thật vô lý vì nhiều lý do: Tất cả chúng ta cùng ở trong một đội ngũ; mục đích của chúng ta là làm vui lòng Chúa chứ không phải vui lòng mình; chúng ta được giao những trách vụ khác nhau; và mỗi người được nắn đúc cách độc đáo. Thánh Phaolô nói, *“Chúng ta đừng có tìm hư danh, đừng khiêu khích nhau, đừng ganh tỵ nhau”* (Gl 5, 26).

Không có chỗ cho ghen tương vụn vặt giữa các tôi tớ. Khi bận rộn với công việc phục vụ, bạn đâu còn thời giờ để phê phán đoán xét người khác. Bất cứ khoảng thời gian nào dùng để đoán xét người khác, bạn đều có thể dùng nó cho việc phục vụ. Khi Matta phàn nàn với Đức Giêsu rằng, Maria không phụ giúp bà, bà đã đánh mất tấm lòng của người tôi tớ. Các tôi tớ đích thực không phàn nàn về sự bất công, không mặc cảm tự ti và cũng không giận hờn những người không phục vụ. Họ chỉ cậy trông vào Chúa và tiếp tục công việc mình.

Đánh giá các tôi tớ của Chủ không phải là việc của chúng ta. Kinh Thánh nói, *“Bạn là ai mà xét đoán người nhà của kẻ khác? Nó đứng hay nó ngã, đó là việc của chủ nó. Nhưng nó sẽ đứng, vì Chúa có khả năng làm cho nó đứng”* (Rm 14, 4). Chống lại lời phê bình xét đoán để bảo vệ mình cũng không phải là việc của chúng ta. Hãy giao việc đó cho Chủ. Hãy bắt chước Môisen, người đã tỏ ra khiêm tốn thực sự trước những kẻ chống đối ông; như Nêhêmia, đã trả lời kẻ phê phán ông một cách đơn giản, *“Tôi đang lo một việc quan trọng, nên không thể xuống*

được. Làm sao ngưng việc và bỏ dở để xuống với các ông?” (Nkm 6, 3).

Nếu bạn phục vụ như Đức Giêsu, hãy biết rằng, bạn sẽ bị phê phán. Thế gian, và ngay trong nhiều cộng đồng Hội Thánh, không hiểu những gì Thiên Chúa coi trọng. Một trong những hành vi thể hiện lòng mến đối với Đức Giêsu đẹp đẽ nhất lại bị các môn đệ phê phán. Maria lấy cái quý nhất mình có, dầu thơm hảo hạng, đổ vào chân Đức Giêsu. Cử chỉ phục vụ hào phóng của bà bị các môn đệ coi là “*lãng phí*”, nhưng với Đức Giêsu thì thật “*ý nghĩa*” và đó mới là điều đáng kể (Mt 26, 10). Bất luận người khác nói thế nào, công việc phụng sự Thiên Chúa của bạn không bao giờ được gọi là lãng phí.

Các tội tố đặt nền tảng căn tính của mình trong Đức Kitô. Biết mình được yêu thương và được đón nhận bởi ân sủng, các tội tố không cần chứng tỏ giá trị của mình. Các tội tố sẵn sàng chấp nhận những công việc mà những người thiếu tự tin coi là “*không xứng*” với họ. Một trong những mẫu gương phục vụ sâu sắc nhất là việc Đức Giêsu rửa chân cho các môn đệ. Công việc rửa chân cũng tương tự như làm một em bé đánh giày, một công việc không chút địa vị. Nhưng Đức Giêsu biết Ngài là ai, nên công việc đó không làm thương tổn địa vị của Ngài. Kinh Thánh nói, “*Đức Giêsu biết rằng: Chúa Cha đã giao phó mọi sự trong tay Ngài, Ngài bởi Thiên Chúa mà đến, và sắp trở về cùng Thiên Chúa, nên trong một bữa ăn, Ngài đứng dậy, rời bàn ăn, cởi áo ngoài ra, và lấy khăn mà thắt lưng*” (Ga 13, 3-4).

Nếu bạn sắp trở nên một người tội tố, bạn phải đặt căn tính của bạn trong Đức Kitô. Chỉ những người bình an mới có thể phục vụ. Những người bất an luôn lo lắng làm sao có thể xuất hiện trước những người khác. Họ sợ lộ ra những yếu kém,

những kiêu ngạo tự phụ ẩn giấu của mình. Càng bất an, bạn càng muốn người khác phục vụ và càng cần sự tán thành của họ nữa.

Henri Nouwen nói: “Để có thể phục vụ người khác, chúng ta phải chết đối với họ; nghĩa là chúng ta phải chấm dứt việc đo lường ý nghĩa và giá trị của mình bằng thước đo của những người khác...; bằng cách ấy, chúng ta mới được tự do để sống nhân ái”. Khi đặt giá trị và căn tính của mình trên mối tương giao với Đức Kitô, bạn thoát khỏi kỳ vọng của những người khác và điều đó cho phép bạn phục vụ họ tốt nhất.

Các tôi tớ không cần treo đầy tường những bằng khen, giấy thưởng để công việc mình được đánh giá. Họ không đòi hỏi được gọi bằng các chức danh, cũng không khoác lên mình những chiếc áo của bề trên, kể cả. Các tôi tớ xem các biểu tượng về địa vị là không cần thiết, họ không đo lường giá trị của mình bằng những thành đạt. Thánh Phaolô nói, “*Người được chấp nhận không phải là kẻ tự cao tự đại, nhưng là người được Chúa đề cao*” (2Cr 10, 18).

Nếu như có ai có cơ hội cả đời để phô trương về những liên hệ và “thanh thế” của mình, thì đó là thánh Giacôbê, người anh em của Đức Giêsu, ngài cùng lớn lên với Đức Giêsu như một người anh em. Thế mà, trong phần giới thiệu bức thư của mình, ngài chỉ đơn giản gọi mình là “*Tôi tớ Thiên Chúa và của Đức Giêsu Kitô*” (Gc 1, 1). Càng gần Đức Giêsu, bạn càng ít cần phải tự đề cao.

Càng gần Đức Giêsu, bạn càng ít cần phải tự đề cao.

Các tôi tớ coi sứ vụ như một cơ hội, không như một nhiệm vụ. Họ thích giúp đỡ người khác, thích đáp ứng những nhu cầu và thi hành sứ vụ. Họ “*phụng thờ Chúa với niềm hoan hỷ*” (Tv 100, 2a). Tại sao họ phục vụ với niềm hoan hỷ? Bởi họ

yêu mến Thiên Chúa, biết ơn về những ân sủng của Ngài, họ biết phục vụ là cách tốt nhất để tận dụng cuộc sống và biết Thiên Chúa đã hứa ban phần thưởng. Đức Giêsu đã hứa, “*Ái phục vụ Thầy, Cha của Thầy sẽ quý trọng người ấy*” (Ga 12, 26). Tác giả thư Do Thái nói, “*Thiên Chúa không bắt công đến nỗi quên việc anh em đã làm và lòng yêu mến anh em đã tỏ ra đối với danh Ngài, khi trước đây anh em phục vụ các người trong dân thánh, và hiện nay vẫn còn đang phục vụ*” (Dt 6, 10).

Thử tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra nếu chỉ có 10% Kitô hữu trên toàn thế giới nghiêm túc thi hành vai trò của mình như những tội tở đích thực. Hãy tưởng tượng bao nhiêu điều tốt lành có thể được thực hiện. Bạn có sẵn sàng trở nên một trong những người đó không? Bất luận tuổi tác của bạn thế nào, Thiên Chúa sẽ dùng bạn nếu bạn bắt đầu hành động và suy nghĩ như một tội tở. Albert Schweitzer nói: “*Những người thực sự hạnh phúc là những ai từng học biết cách phục vụ*”.

NGÀY BA MƯỚI BỐN
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Để trở nên một tội tở, tôi phải suy nghĩ như người tội tở.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Giữa anh em với nhau, anh em hãy có những tâm tình như chính Đức Giêsu Kitô*” (Mt 10, 42).

Một câu hỏi để nghiên cứu: Được người khác phục vụ hay tìm cách phục vụ những người khác, tôi thường bận tâm đến việc nào nhiều hơn?

QUYỀN NĂNG THIÊN CHÚA TRONG YẾU ĐUỐI CỦA BẠN

*“Chúng tôi cũng mang thân phận yếu hèn,
nhưng cùng với Ngài, chúng tôi sống,
nhờ quyền năng của Thiên Chúa
để xử sự với anh em”*
(2Cr 13, 4b).

*“Ơn của Thầy đã đủ cho con,
vì sức mạnh của Thầy
được biểu lộ trọn vẹn trong sự yếu đuối”*
(2Cr 12, 9a).

Thiên Chúa thích dùng người yếu.

Ai ai cũng có những yếu đuối riêng. Quả vậy, bạn có *biết bao* nhược điểm và bất toàn về ngoại hình, về cảm xúc, về tư chất thông minh, về đời sống tinh thần. Bạn cũng có thể gặp những hoàn cảnh ngoài tầm tay vốn làm bạn yếu nhược, chẳng hạn những giới hạn về tài chánh hoặc giao tế. Vấn đề quan trọng hơn là bạn làm gì với những điểm yếu này. Thông thường, chúng ta phủ nhận những yếu đuối của mình, chúng ta bảo thủ, bào chữa, che đậy và đau buồn vì chúng. Điều này lại cản trở Thiên Chúa sử dụng chúng theo cách Ngài muốn.

Thiên Chúa có một cái nhìn rất khác về những yếu đuối

của bạn. Ngài nói, “*Trời cao hơn đất chừng nào thì đường lối của Ta cũng cao hơn đường lối các người, và tư tưởng của Ta cũng cao hơn tư tưởng các người chừng ấy*” (Is 55, 9). Cho nên, Ngài thường hành động theo những cách thế hoàn toàn trái ngược với những gì chúng ta mong đợi. Chúng ta nghĩ, Chúa chỉ muốn dùng sức mạnh của tôi; thế nhưng, Ngài còn sử dụng đến những yếu đuối của chúng ta nữa cho vinh quang Ngài.

Kinh Thánh nói, “*Những gì thế gian cho là điên dại, thì Thiên Chúa đã chọn để hạ nhục những kẻ khôn ngoan, và những gì thế gian cho là yếu kém, thì Thiên Chúa đã chọn để hạ nhục những kẻ hùng mạnh*” (1Cr 1, 27). Những yếu đuối của bạn không phải là ngẫu nhiên. Thiên Chúa cố ý cho phép chúng xảy đến trong đời bạn nhằm chứng tỏ quyền năng của Ngài ngang qua bạn.

Thiên Chúa không bao giờ bị tác động bởi sức mạnh hay sự hoàn hảo của một ai. Thực tế, Ngài bị hấp dẫn bởi những người yếu kém và những ai thừa nhận điều đó. Đức Giê-su coi việc chúng ta nhìn nhận những thiếu sót của mình là thái độ của một “tâm hồn nghèo khó”. Đó là thái độ ưu tiên mà Ngài chúc phúc (Mt 5, 3).

Kinh Thánh đầy những mẫu gương cho thấy cách thức Thiên Chúa sử dụng những con người bất toàn, bình thường để làm những việc phi thường bất chấp những yếu đuối của họ. Nếu Thiên Chúa chỉ dùng những con người hoàn hảo, không gì được thực hiện thành toàn.

Nếu Thiên Chúa chỉ dùng những con người hoàn hảo, không gì được thực hiện thành toàn.

Sự yếu đuối, hay nói như thánh Phaolô, “cái dầm dìm vào” (2Cr 12, 7) không phải là một tội, một thói xấu hay một thiếu sót của tâm tánh mà bạn có thể thay đổi, chẳng hạn như ăn quá nhiều hoặc thiếu kiên nhẫn. Một yếu đuối là bất kỳ một giới hạn nào đó mà bạn kế thừa do di truyền hoặc không có khả năng thay đổi. Đó có thể là giới hạn *thể lý* như khuyết tật, một căn bệnh kinh niên, kém sức khoẻ, tê liệt. Đó cũng có thể là một giới hạn về *cảm xúc*, chẳng hạn một tổn thương tinh thần do một khủng hoảng, một kỷ niệm đau buồn, một khuyết tật của cá tính hay một tính khí di truyền nào đó. Hoặc đó cũng có thể là một giới hạn về *tài năng* hoặc *tư chất thông minh*. Không phải ai trong chúng ta cũng thông minh kiệt xuất hay tài năng lỗi lạc.

Khi nghĩ đến những giới hạn trong đời mình, bạn có thể bị cám dỗ đi đến kết luận, “Có lẽ Chúa sẽ không bao giờ dùng tôi”. Nhưng Thiên Chúa không bao giờ bị hạn chế bởi những giới hạn của chúng ta. Quả vậy, Ngài thích đặt quyền năng cao cả của Ngài trong những bình chứa bình thường. Kinh Thánh nói, “*Nhưng kho tàng ấy, chúng tôi lại chứa đựng trong những bình sành, để chúng tỏ quyền năng phi thường xuất phát từ Thiên Chúa, chứ không từ chúng tôi*” (2Cr 4, 7). Như những chiếc bình gốm thông thường, chúng ta mỏng giòn, thiếu sót và dễ vỡ. Nhưng Chúa sẽ sử dụng nếu chúng ta để Ngài hành động ngang qua yếu đuối của mình. Để được vậy, hãy bắt chước gương thánh Phaolô.

Thừa nhận những yếu đuối của bạn. Nhìn nhận những bất toàn của bạn. Đừng tiếp tục giả vờ bạn có tất cả, hãy thành thật với chính mình.

Thay vì chối bỏ hoặc tìm cách bào chữa, bạn hãy dùng thời giờ để xác định những yếu đuối riêng của mình. Bạn có thể liệt kê chúng ra thành một danh sách.

Có hai lời tuyên xưng tuyệt vời trong Tân Ước minh họa

những gì chúng ta cần để có một cuộc sống lành mạnh. Trước hết là tuyên xưng của thánh Phêrô, người đã nói với Đức Giêsu, *“Thầy là Đấng Kitô, Con Thiên Chúa hằng sống”* (Mt 16, 6). Tiếp đến là tuyên xưng của thánh Phaolô, người đã nói với đám đông vốn tôn sùng thần tượng, *“Chúng tôi đây cũng chỉ là người phàm, cùng thân phận với các bạn”* (Cv 14, 15b). Nếu bạn muốn được Thiên Chúa sử dụng, phải biết Ngài là Đấng nào và bạn là ai. Nhiều Kitô hữu, đặc biệt giới lãnh đạo, thường quên chân lý thứ hai: Chúng ta chỉ là những con người! Nếu cần một khung hoàng để bạn thừa nhận điều đó, Thiên Chúa sẽ không ngần ngại để nó xảy ra vì Ngài yêu thương bạn.

Hãy bằng lòng với những yếu kém của bạn. Thánh Phaolô nói, *“Thế nên tôi rất vui mừng và tự hào vì những yếu đuối của tôi, để sức mạnh của Đức Kitô ở mãi trong tôi. Vì vậy, tôi cảm thấy vui sướng khi mình yếu đuối, khi bị sỉ nhục, hoạn nạn, bắt bớ, ngặt nghèo vì Đức Kitô. Vì khi tôi yếu, chính là lúc tôi mạnh”* (2Cr 12, 9b-10).

Thoạt tiên, điều này chẳng có ý nghĩa gì cả. Chúng ta muốn thoát khỏi những yếu hèn, và không bằng lòng với chúng! Thế nhưng sự bằng lòng là một biểu lộ của lòng tin vào sự tốt lành của Thiên Chúa. Sự bằng lòng nói lên rằng, *“Lạy Chúa, con tin Chúa thương con và Chúa biết những gì tốt nhất cho con”*.

Thánh Phaolô đưa ra một vài lý do để chúng ta bằng lòng với những yếu hèn bẩm sinh của mình. Trước hết, chúng giúp chúng ta biết tựa nương vào Chúa. Nói đến yếu hèn của mình, điều mà Chúa không chịu cất đi, ngài nói, *“Vì vậy, tôi cảm thấy vui sướng khi mình yếu đuối, khi bị sỉ nhục, hoạn nạn, bắt bớ, ngặt nghèo vì Đức Kitô. Vì khi tôi yếu, chính là lúc tôi mạnh”* (2Cr 12, 10). Bất cứ khi nào bạn cảm thấy yếu đuối, ấy là lúc Thiên Chúa đang nhắc nhở bạn hãy nương tựa vào Ngài.

Những yếu đuối cũng giúp chúng ta tránh được kiêu căng. Chúng nhắc chúng ta phải khiêm nhường. Thánh Phaolô nói, *“Để tôi khỏi tự cao tự đại vì những mặc khải phi thường tôi đã nhận được, thân xác tôi như đã bị một cái dằm đâm vào, một thủ hạ của Satan được sai đến vả mặt tôi, để tôi khỏi tự cao tự đại”* (2Cr 12, 7). Thiên Chúa thường gắn một yếu đuối kém cỏi nổi bật vào một sức mạnh lớn lao để kiểm soát cái tôi của chúng ta. Sự giới hạn có thể tác động như cái thắng, ngăn không cho chúng ta chạy quá nhanh và chạy trước Thiên Chúa.

Khi Giđêôn tuyển mộ đội quân 32 ngàn người để chống lại người Mađian, Thiên Chúa cắt bớt chỉ còn 300, tức là 1 chọi với 450 khi họ xung trận chiến đấu với 135 ngàn quân thù. Điều đó *xem ra* dẫn đến thảm họa; nhưng Thiên Chúa đã làm vậy để Israel biết rằng, chính quyền năng Ngài cứu thoát chứ không phải sức mạnh của họ.

Những yếu hèn của chúng ta cũng khích lệ tình thân giữa các tín hữu. Trong khi sức mạnh làm nẩy sinh tình thần tự lập (“Tôi không cần ai”), thì những giới hạn cho thấy chúng ta cần đến nhau biết bao. Khi dệt những sợi tơ yếu đuối của cuộc đời chúng ta lại với nhau, một sợi thường mảnh mẽ và chắc chắn được hình thành. Vance Havner bông đùa, “Các Kitô hữu, như những bông tuyết, rất mong manh; nhưng nếu dính kết với nhau, chúng có thể làm kẹt xe”.

Việc thi hành sứ vụ hiệu quả nhất sẽ đến từ những nỗi đau sâu thẳm nhất của bạn.

Trên hết, những yếu đuối làm tăng khả năng cảm thông và phục vụ của chúng ta. Chúng ta dễ cảm thông và nhân từ về những yếu đuối của người khác hơn. Thiên Chúa muốn bạn có một sứ vụ như Đức Giêsu trên trần gian. Nghĩa là những người

khác sẽ tìm được sự chữa lành trong những thương tích của bạn. Sự điệp cuộc sống cao cả nhất và việc thi hành sứ vụ hiệu quả nhất sẽ đến từ những nỗi đau sâu thẳm nhất của bạn. Những gì mà bạn bối rối, xấu hổ và ngần ngại chia sẻ nhất chính là những công cụ Thiên Chúa có thể dùng một cách kỳ diệu nhất để chữa lành những người khác.

**NGÀY BA MƯƠI LĂM
QUYỀN NĂNG
THIÊN CHÚA
TRONG YẾU ĐUỐI
CỦA BẠN**

Nhà truyền giáo lừng danh Hudson

Taylor nói: “Tất cả những người khổng lồ của Chúa đều là những người yếu đuối”. Điểm yếu của Môisen là sự nóng nảy. Nó khiến ông giết chết một người Ai Cập, đánh vào tảng đá thay vì nói với nó và đập vỡ bia Mूर्đi Điều Răn. Nhưng Thiên Chúa đã biến Môisen thành “*người hiền lành nhất đời*” (Ds 12, 3).

Điểm yếu của Gidêon là thiếu tự tin và rất bất an, nhưng Thiên Chúa đã biến ông thành “*người chiến sĩ can trường*” (Tl 6, 12). Điểm yếu của Abraham là sợ hãi. Không chỉ một lần, nhưng tới hai lần, ông gọi vợ mình là em gái để tự bảo vệ. Nhưng Thiên Chúa đã biến ông thành “*cha của mọi kẻ tin*” (Rm 4, 11). Một Phêrô bốc đồng, nhụt chí trở nên “*đá tảng*” (Mt 16, 18), một Đavít ngoại tình trở nên “*một người đẹp lòng Thiên Chúa*” (Cv 13, 22) và Gioan, một trong “*những người con của Sấm Sét*” đầy kiêu ngạo trở thành người “*Môn đệ của Tình yêu*”.

Danh sách có thể tiếp tục và dài hơn. “*Tôi còn phải nói gì nữa đây? Tôi sợ không có đủ thời giờ để kể chuyện các ông Ghítôn, Barác, Samson, Gíptác, Đavít, Samuel và các ngôn sứ. Nhờ đức tin, các vị này đã chinh phục các nước, thực hành công lý, đạt được những gì Thiên Chúa đã hứa; các ngài đã khoa miêng sư tử, dập tắt lửa hồng mãnh liệt, thoát khỏi lưới gươm. Các ngài đã lướt thắng bệnh tật mà trở nên mạnh mẽ, đã tỏ ra dũng cảm tại chiến trường, và đẩy lùi được quân ngoại xâm*”

(Dt 11, 32-43). Thiên Chúa là chuyên gia biến những yếu đuối thành sức mạnh. Ngài muốn nắm lấy yếu hèn lớn nhất của bạn và biến đổi nó.

Chân thành chia sẻ những yếu hèn của bạn. Sử vụ bắt đầu với những yếu hèn. Bạn càng giảm thiểu tự vệ, gỡ bỏ mặt nạ và chia sẻ những chiến đấu cam go của mình, Thiên Chúa càng có thể dùng bạn để phục vụ những người khác.

Thánh Phaolô nêu gương về những yếu hèn của mình trong các thư của ngài. Ngài cởi mở chia sẻ:

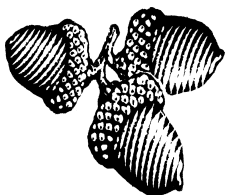
- * Những thất bại của ngài: *“Sự thiện tôi muốn thì tôi không làm, nhưng sự ác tôi không muốn, tôi lại cứ làm”* (Rm 7, 19).
- * Những cảm xúc của ngài: *“Chúng tôi đã chân thành ngỏ lời với anh em, chúng tôi đã mở rộng tấm lòng”* (2Cr 6, 11).
- * Những thất vọng của ngài: *“Chúng tôi đã chịu đựng quá mức, quá sức chúng tôi, đến nỗi chúng tôi không còn hy vọng sống nổi”* (2Cr 1, 8b).
- * Những nỗi sợ hãi của ngài: *“Khi đến với anh em, tôi thấy mình yếu kém, sợ sệt và run rẩy”* (1Cr 2, 3).

Dĩ nhiên, bộc lộ yếu hèn như thế cũng khá liều lĩnh. Nó có thể làm bạn lo lắng khi hạ thấp tính tự vệ và bộc lộ đời mình cho người khác. Khi bày tỏ những thất bại, cảm xúc, thất vọng và những nỗi lo sợ của mình, bạn có nguy cơ bị loại bỏ. Nhưng những lợi ích của nó đáng để bạn liều lĩnh. Bộc lộ yếu hèn là một giải thoát về mặt cảm xúc. Cởi mở làm với căng thẳng, giảm bớt lo sợ và là bước đầu dẫn đến tự do.

Chúng ta vừa thấy, Thiên Chúa *“ban ơn cho kẻ khiêm nhường”*; thế nhưng, nhiều người đã hiểu sai sự khiêm nhường.

Khiêm nhường không phải là hạ thấp chính mình hay phủ

nhận những điểm mạnh của bạn; nhưng đúng hơn là chân thành về những yếu đuối của bạn. Càng chân thành bao nhiêu, bạn càng nhận được ơn Chúa bấy nhiêu. Bạn sẽ nhận được ơn Chúa từ những người khác nữa. Bày tỏ yếu hèn là một đức tính đáng yêu; tự nhiên chúng ta thích ở gần người khiêm nhường. Tự phụ đẩy người khác ra xa nhưng chân thành lại thu hút họ và bày tỏ yếu hèn là đường dẫn đến sự thiết thân.

Đây là lý do tại sao Thiên Chúa không chỉ sử dụng sức mạnh mà còn cả những yếu hèn của bạn. Nếu ai ai cũng chỉ thấy bạn mạnh mẽ, họ sẽ nản chí và nghĩ rằng, “Vâng, như thế thì tốt cho người ấy, và tôi thì sẽ không bao giờ làm được điều đó”. Nhưng khi họ thấy Thiên Chúa dùng bạn bất chấp những yếu hèn, thì điều đó khích lệ họ nghĩ rằng, “Có thể Chúa cũng sẽ dùng tôi”. Sức mạnh tạo nên cạnh tranh, nhưng yếu hèn của chúng ta lại tạo nên cộng đồng.

Đến một lúc nào đó trong đời, bạn phải quyết định hoặc là muốn *gây ấn tượng* trên người khác, hoặc là bạn sẽ *ảnh hưởng* trên người khác. Bạn có thể gây ấn tượng khi ở xa xa; nhưng muốn ảnh hưởng, bạn phải đến gần họ và lúc đó, họ sẽ thấy những thiếu sót của bạn. Không sao. Phẩm chất căn bản nhất của thuật lãnh đạo không phải là sự hoàn hảo nhưng là sự đáng tin. Người ta phải tin bạn, nếu không, họ sẽ không theo bạn. Làm sao bạn có thể xây dựng lòng tin? Bạn chỉ có thể xây dựng lòng tin bằng sự thành thật chứ không phải bằng lối giả vờ hoàn hảo.

Hân hoan trong những yếu kém của bạn. Thánh Phaolô nói, “*Còn về bản thân tôi, tôi chỉ tự hào về những yếu đuối của tôi*” (2Cr 12, 5). Thay vì coi mình như thể đầy tự tin và vô địch, hãy xem bạn như một chiến tích của ân sủng. Khi Satan chỉ ra những yếu đuối của bạn, hãy đồng ý với nó và đổ đầy

lòng bạn lời ngợi khen Đức Giêsu, Đấng “*biết cảm thương những nỗi yếu hèn của ta*” (Dt 4, 14) và ngợi khen Chúa Thánh Thần, Đấng “*giúp đỡ chúng ta là những kẻ yếu hèn*” (Rm 8, 26a).

Tuy nhiên, đôi khi Thiên Chúa lại biến sức mạnh thành yếu đuối để sử dụng chúng ta nhiều hơn. Giacóp, người nhiều mảnh khoẻ, đã dùng cả đời để mưu mô và chạy trốn những hậu quả. Một đêm ông vật lộn với Thiên Chúa và nói, “Tôi sẽ không buông Ngài ra nếu Ngài không chúc lành cho tôi”. Thiên Chúa nói, “Được!”, nhưng Ngài đã đánh vào đùi Giacóp và làm ông bị trật hông. Điều đó có ý nghĩa gì?

Thiên Chúa đụng đến sức mạnh của Giacóp (cơ đùi là phần mạnh nhất trong thân thể) và biến nó thành điểm yếu. Từ đó về sau, Giacóp đi khập khiễng và không bao giờ có thể chạy xa nữa. Điều đó buộc Giacóp phải nương tựa vào Chúa dù muốn hay không muốn. Nếu muốn Thiên Chúa chúc lành và dùng bạn, bạn phải sẵn sàng đi khập khiễng quãng đời còn lại của mình, bởi lẽ Thiên Chúa thích dùng những con người yếu đuối.

NGÀY BA MƯƠI LĂM
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Thiên Chúa sẽ làm tốt nhất khi tôi thừa nhận những yếu đuối của mình.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Ơn của Thầy đã đủ cho anh, vì sức mạnh của Thầy được biểu lộ trọn vẹn trong sự yếu đuối*” (2Cr 12, 9a).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Có phải tôi đang giới hạn quyền năng Thiên Chúa trong đời mình bằng cách che đậy những yếu đuối? Tôi cần phải chân thật về điều gì để có thể giúp đỡ những người khác?